



FOTO: ROLF HOLM.

# *Sträckfågelräkningar vid* **Falsterbo** *hösten* **2006**

*MIGRATION COUNTS AT FALSTERBO IN THE AUTUMN OF 2006*

Räkningar i Naturvårdsverkets regi bedrevs mellan 1 augusti och 20 november. Den övervägande majoriteten av arterna räknades medan åldern bestämdes för rovfåglar och vissa andra grupper. Dominerande västvindar och god ungproduktion ligger sannolikt bakom den förhållandevis höga totalsumman. Flertalet rovfåglar räknades i relativt höga antal trots att ungfågelsandelen endast var genomsnittlig. Uppgången fortsätter för flertalet ökande arter medan det finns indikationer på att trenden vänt för en del fågelarter som minskat långsiktigt. Slående var den totala avsaknaden av invasionsarter.

MEDDELANDE NR 234 FRÅN FALSTERBO FÅGELSTATION

AV **NILS KJELLÉN**

## BAKGRUND

De standardiserade hösträkningarna i Naturvårdsverkets regi påbörjades hösten 1973 som en del i deras fågelmonitoring. Sedan 2001 ansvarar undertecknad för dessa räkningar som för närvarande redovisas i Fåglar i Skåne (Kjellén 2006 och tidigare). Från detta år påbörjas räkningarna den 1 augusti (i stället för 11 augusti). I mån av tid åldersbestämdes storkar, svanar, prutgäss, rovfåglar, labbar, dvärgmåsar, silltrut och tärnor för att erhålla ett mått på årets ungdomproduktion.

## FÄLTARBETE

Under perioden 1 augusti till 20 november upprätthölls daglig bevakning av sträcket. Samtliga arter räknades från gryningen fram till 14.00 vintertid. Om det vid denna tidpunkt fortfarande pågick rovfågelsträck räknades detta fram tills det upphörde. Under ett fåtal dagar, när sträcket på grund av otjänlig väderlek varit obefintligt, har räkningarna avslutats före 14.00. Nils Kjellén har räknat under hela perioden. Under tiden 11 augusti t.o.m. 2 november har räkningarna skett tillsammans med Ola Elleström, medan Mattias Ullman tog över 3–10 november. Vi delade då upp arterna för att erhålla så god täckning som möjligt. Observationsplats har hela tiden varit den sydvästligaste udden, Nabben. Endast under ett fåtal dagar då vindarna förskjutit rovfågelsträcket mot norr har observatörerna flyttat upp till Fyren vid middagstid, för att täcka sträcket bättre. Som avlösare för någon av oss samt för att täcka sent rovfågelsträck under ett fåtal dagar har Bengt Grandin, Måns Karlsson, Annika Rastén och Pekka Westin fungerat. Alla inblandade tackas varmt för sin medverkan.

Rovfågelsiffror från Stevns klint, på den danska sidan av Sundet, har som vanligt tillhandahållits av Tim Andersen. Bevakningen vid Stevns var på senhösten något sämre än flertalet tidigare år med räkningar 16 dagar i augusti, 20 dagar i september, 13 dagar i oktober samt 3 dagar i november. Inga siffror har i år erhållits från Hellebäck, norr om Helsingör.

## RESULTAT OCH DISKUSSION

Efter en relativt kylig vår upplevde vi den soligaste sommaren i mannaminne. Uppe i Norr-

land var gnagartillgången generellt dålig, medan förhållandena i Mellansverige lokalt var bättre. Under augusti ledde lågtryckspassager med ovanligt mycket regn till en god koncentration av främst vadare och måsfåglar till Falsterbo. Därefter stabiliserades vädret i september med bättre sträck av rovfåglar och tättingar som följd. Flera tropikflyttande tättingar som backsvala, ladusvala, trädpiplärka och gulärta var relativt talrika, sannolikt en följd av god ungdomproduktion. Det var extremt milt fram till den första nattfrosten i början av november, med en fortsatt god fågeltillgång. Slående var emellertid den nästan totala avsaknaden av invasionsarter, som en följd av ovanligt god frukt och bärproduktion. Inte förrän i mitten av november började det dyka upp sidensvansar och nordliga gråsikor medan det totalt endast räknades nio korsnåbbar!

Totalsumman slutade på 2,6 miljoner sträckare, vilket endast överträffats två gånger sedan starten 1973. Allmänt fortsatte ökningen för uppgående arter medan det finns tendenser till att nedgången bromsats för en del arter som uppvisar en signifikant nedgång under hela perioden. Totalt sett gäller fortfarande att procentuellt fler tropikflyttare minskar jämfört med kortflyttarna.

## ROVFÅGLAR

Liksom tidigare år har de ej åldersbestämda rovfågarna fördelats efter bestämd procent i varje 10-dagarsperiod. Sammanlagt femtiotusen rovfåglar är sextusen färre än året innan, men ligger fortfarande väl över genomsnittet för hela perioden (fyrtiotvåusen). Ungfågelsandel åren 2005–2006 samt medelvärden för olika tidsperioder återfinns i Tabell 1A. Den genomsnittliga procentandelen överensstämmer med medel för hela perioden. Något annat var ej att förvänta då gnagartillgången varit dålig i Norrland. Att totalsiffran ändå blev relativt hög beror då rimligen på att de sträckande adulta fåglarna koncentrerades mer än vanligt till Falsterbo denna västvindsdominerade höst. Figur 1 visar utvecklingen hos de 16 vanligaste rovfågarna under perioden.

Årets passage uppdelad på tiodagarsperioder samt medeltal för åren 1973–2005 återfinns i Tabell 2.

## ● TABELL 1A. UNGFÅGELSANDEL FÖR VISSA ROVFÅGLAR

Ungfågelsandel (%) bland sträckande rovfåglar i Falsterbo 1986–2006.

*Proportion of juveniles (%) among migrating raptors at Falsterbo 1986–2006.*

	2005	2006	Medel Mean	Medel 86–90	Medel 91–95	Medel 96–00	Medel 01–06
Bivråk	7	18	12	13	10	11	14
Brun glada	29	21	15	15	14	7	26
Röd glada	69	75	78	83	76	75	76
Havsörn	52	54	39	36	36	29	53
Brun kärrhök	73	70	76	76	78	77	73
Blå kärrhök	72	62	64	60	57	66	72
Stäpphök	0	67	43	25	0	100	49
Ängshök	67	67	62	51	51	69	74
Duvhök	93	0	92	96	95	100	79
Sparvhök	80	76	77	79	80	73	78
Ormvråk	50	49	46	38	44	53	49
Fjällvråk	16	22	24	25	19	19	33
Mindre skrikörn	-	0	1	0	0	0	6
Kungsörn	100	100	57	43	66	100	80
Fiskgjuse	42	52	53	50	51	60	51
Tornfalk	74	82	76	70	75	79	81
Aftonfalk	100	100	92	50	90	100	100
Stenfalk	80	76	86	88	86	82	88
Lärkfalk	89	91	87	89	84	87	86
Pilgrimsfalk	26	33	30	40	31	29	30
<b>Medel</b>	<b>59</b>	<b>56</b>	<b>56</b>	<b>51</b>	<b>52</b>	<b>61</b>	<b>60</b>
12 arter	57	59	59	59	58	59	61

**BIVRÅK** *Pernis apivoris* Efter en kraftig nedgång alltsedan 1940-talet (Rudebeck 1950, Ulfstrand m.fl. 1974; Figur 1) har antalet utsträckande bivråkar de senaste tre höstarna varit klart högre än de närmast föregående åren. Årets 5 709 är klart bättre än 4 800 sträckare 2005 och genomsnittet för de senaste sex åren ligger endast 200 under motsvarande för perioden 1991–2000. Möjligen har alltså den långsiktiga minskningen nu stannat upp. Enstaka adulta passerade från början av augusti men inte förrän den 22 augusti bokfördes tresiffriga antal. Årstoppen på 1 710 ex kom redan två dagar senare. Därefter en mindre topp med som mest 784 ex den 2 september.

Mediandatum för de adulta, den 26 augusti, ligger två dagar tidigare än genomsnittet, vilket inte speglar en viss senareläggning sedan 1986. Den första ungfågeln sågs redan 17 augusti och förhållandevis många denna månad lovade gott. Ungfågelstoppen inföll 10–11 september med det förstnämnda datumet som median, vilket är fyra dagar tidigare än medel. Sammanlagt 1 010 juvenila utgör 18 % vilket ligger klart över medel sedan 1986 (Tabell 1A). Om vi jämför med medeltalet adulta sträckare hamnar siffran på 19 % vilket endast överträffas av rekordåret 1986 då 38 % utgjordes av ungfåglar. Inte helt oväntat har alltså häckningen, denna var-

## ● TABELL 1B. UNGFÅGELSANDEL FÖR VISSA ANDRA ARTER

Ungfågelsandel (%) bland ett urval sträckande arter i Falsterbo 1986–2006.

*Proportion of juveniles (%) among some migrating species at Falsterbo 1986–2006.*

	2005	2006	Medel Mean	Medel 86–90	Medel 91–95	Medel 96–00	Medel 01–06
Knölsvan	-	16	16	-	-	-	16
Mindre sångsvan	11	13	12	15	8	11	13
Sångsvan	15	10	9	6	6	12	11
Prutgås	13	7	14	19	17	8	11
Trana	9	7	13	25	21	11	9
Bredstjärtad labb	96	50	54	29	42	52	83
Kustlabb	79	53	60	55	68	57	61
Fjällabb	100	100	96	80	99	92	100
Dvärgmåås	34	32	58	62	76	53	44
Silltrut	32	44	32	-	-	-	32
Tretåig mås	95	100	83	84	58	85	98
Skräntärna	12	14	15	15	15	12	17
Fisktärna	21	48	35	34	40	38	29
Silvertärna	31	51	36	26	40	39	41
Svarttärna	92	68	86	77	94	98	77

ma och getingrika sommar, gått bra. Detta stöds även av resultat från undersökningsområdet i Dalsland där nio häckningsförsök gav i medeltal 1,3 flygga ungar, det bästa resultatet under 15 år (Ilmo Södergren i brev). Den högre ungfågelsandelen de senaste fyra åren bör rimligen bidra med en välbehövlig påfyllnad av häckande adulta framöver. Årets sista, en skadad ungfågel, sträckte ut den 19 oktober.

Bivråken minskar även i Finland där en tydlig nedgång konstaterats sedan mitten av 1980-talet (Honkala & Saurola 2006), medan utvecklingen i Danmark och Norge är sämre dokumenterad. Orsaken till nedgången är på intet sätt klar och flera faktorer kan tänkas spela in. Flertalet svenska bivråkar övervintrar i tropiska Västafrika (Fransson & Pettersson 2001). De återfinns främst i regnskogen och den lämpliga biotopen har successivt minskat till en yta som utgör mindre än 25 % av häckningsområdet (Bijlsma

2002). Det är därför fullt möjligt att den främsta förklaringen till den svenska beståndsnedgången återfinns i Västafrika.

Inte alla bivråkar passerar Falsterbo höstetid. Liksom 2004 har jag erhållit danska sträcksiffror sammanställda av Hans Henrik Schou. Det rör sig om fåglar sedda på ett antal lokaler på Själland vilka inte bedöms ha passerat Falsterbo. Flertalet har räknats vid Skansebakken, 2 km öster om Hilleröd på Nordsjälland. Sammanlagt rör det sig om 3 156 bivråkar med toppdagar på 614 ex den 26 augusti och 867 ex den 30 augusti. Således sträckte minst 8 865 bivråkar över Skåne och Själland under hösten. Säkert passerade ytterligare ett antal öster om Falsterbo.

**BRUN GLADA** *Milvus migrans* Den första bruna gladan vände den 21 augusti och följdes av fem utsträckande under månaden. Efter tre fåglar i september bokfördes hela sex i oktober, som



Brun glada uppträdde i relativt höga antal för fjärde året i rad. Foto: Jens B Bruun.

senast den 13 oktober. Totalt 14 bruna glador innebär fjärde året i rad med relativt höga antal, men långsiktigt finns ingen tydlig trend (Figur 1).

Av årets sträckare var fyra adulta, sju fjolårsfåglar (2K) och tre juvenila. Ungfågelsandelen har stigit de senaste åren (Tabell 1A). Efter häckning i Halland 2002–2003, har ingen sådan konstaterats i södra Sverige. Däremot misstänktes häckning i Norrbotten och Gästrikland 2005 (Strid m.fl. 2006). De två senaste höstarnas ungfåglar i Falsterbo skulle kanske kunna indikera häckning någon annanstans i Sydsverige.

I Finland hittades de första häckningarna på tio år 2002, och 2005 registrerades ett häckande par (Honkala & Saurola 2006). Mediandatum för de juvenila (25 september) ligger fyra dagar senare än medel, medan de äldre i genomsnitt passerade hela 20 dagar senare än normalt (22 september).

Vid Stevns klint bokfördes sex bruna glador, av vilka minst två inte sågs i Falsterbo.

**RÖD GLADA** *Milvus milvus* Första utsträckaren bokfördes den 18 augusti, men som vanligt tog inte sträcket fart förrän i september. Det varma vädret bidrog sannolikt till den sena toppen med som mest 327 glador den 4 oktober och 505 den 11 oktober. Däremot var inte antalet i november särskilt högt (Tabell 2). Årssumman slutade på 1 931 ex vilket endast överträffas av 2 162 ex under fjolåret. Den långsiktiga ökningen före-

faller således att fortsätta ifrån fjolårets uppskattade 1 600 par i Sverige (Kjellén 2006).

I Danmark är gladan fortfarande förvånansvärt sällsynt och föremål för ett nystartat räddningsprojekt. År 2005 häckade 37–39 par, vilket utgör den bästa siffran på 10 år (Nyegaard & Grell 2006). Ungproduktionen är klart sämre än i Sverige och man har fortfarande problem med direkt och indirekt (betat kött) förföljelse.

Mediandatum blev 11 oktober för adulta och 5 oktober för de juvenila, vilket är något senare än genomsnittet sedan 1986. Generellt har sträcket, liksom hos flera andra kortflyttare, senarelagts sedan 1970-talet. Förmodligen beror detta främst på varmare höstar. Ungfågelsandelen på 75 % är endast något lägre än normalt (Tabell 1A). Majoriteten av de adulta gladorna tillbringar vintern i Skåne, där det nu sannolikt finns över tusen fåglar vintertid. Gladorna är numera mer utspridda över landskapet och det verkar som om vinterfödan ännu räcker till. Detta är positivt då överlevnaden sannolikt är bättre för övervintrarna och en viktig anledning till det svenska beståndets snabba expansion. Vid Stevns klint var det bevakning alla "stora" sträckdagar och totalt räknades 881 glador, motsvarande 45 % av antalet i Falsterbo.

**HAVSÖRN** *Haliaeetus albicilla* Under året steg den skånska populationen till sex par (Ivarsson 2006). I Danmark, dit arten spritt sig från Tyskland, fanns 12 par 2005, vilka producerade 16



Den 29 oktober tangerades det gamla dagsrekordet på 11 havsörnar. Foto: Jens B Bruun.

ungar (Nyegaard & Grell 2006). Tillväxten av den svenska populationen speglas av de ökande sträcksisfrorna från Falsterbo (Figur 1).

De senare åren har de första havsörnarna setts redan i början av augusti. I år sträckte dock de första två den 10 september. Därefter endast enstaka fram till den 13 oktober då fem räknades. Det gamla dagsrekordet tangerades den 29 oktober då 11 havsörnar gav sig ut över sundet. Av dessa bokfördes sju på den danska sidan. Högsta antal därefter blev 5 ex den 2 november.

Sammanlagt 37 havsörnar innebär att vi ligger kvar på samma nivå som de senaste tre åren. Att det inte blev ännu fler beror nog främst på den milda hösten, då nattfrost brukar sätta fart på sträcket. Av sträckarna var 5 adulta, vilket är en högre andel än normalt. Dessutom 12 subadulta och 19 ungfåglar. Mediandatum för samtliga kategorier inföll på toppdagen den 29 oktober. Ungfågelsandelen har de senaste fem åren varit klart högre än tidigare (Tabell 1A), vilket möjligen speglar en bättre ungpoduktion.

Vid Stevns klint räknades 24 havsörnar under hösten, varav minst tre inte sågs i Falsterbo. Andelen som ses på den danska sidan är generellt betydligt högre än för de sällsyntare örnarna.

**ORMÖRN** *Circetus gallicus* En äldre ormörn sträckte ut vid Nabben den 10 september. Efter en stund kom den emellertid tillbaka och sågs sedan sporadiskt i det sydvästskånska sjölandskapet ända till mitten av oktober. Sammanlagt har 14 ormörnar setts sedan 1973 vilket innebär ett snitt på en vartannat år, utan någon direkt ökande trend. Mediandatum för samtliga observationer ligger den 3 september och ännu har ingen ungfågel observerats.

**BRUN KÄRRHÖK** *Circus aeruginosus* Antalen i början av augusti var relativt låga och ökade inte förrän den 17–18 augusti. En första topp innehöll 95 sträckare den 24 augusti och 91 följande dag. En relativt jämn passage ägde rum under september med som mest 71 ex 10 september och 32 ex så sent som 22 september. Ovanligt många iakttogs i oktober med t.ex. 21 ex den 1 oktober och 22 ex den 9 oktober. Sist ut var en ungfågel 3 november. Sammanlagt 966 bruna kärrhök är i linje med de senaste åren, men det verkar snarast som vi nu nått en platå (Figur 1). Kanske börjar näringsunderlaget nu bromsa en vidare expansion. I Finland har arten ökat successivt mellan 1986 och 2005, då rekordan-

talet 334 häckande par bokfördes (Honkala & Saurola 2006).

De många fåglarna i september innebar att mediandatum låg senare än genomsnittet för samtliga kategorier. Således kulminerade såväl ungfåglar som adulta honor tio dagar senare den 7 respektive 10 september och hanarna fyra dagar senare den 9 september. Årets ungfågelsandel (70 %) är något lägre än genomsnittet (Tabell 1A), vilket möjligen speglar ett något sämre häckningsutfall. Flertalet höstar har honorna dominerat bland de adulta sträckarna och årets 51 % ligger strax under genomsnittet sedan 1986. Av okänd anledning har dock andelen hanar successivt ökat något. Bland hanarna utgjordes 17 % av fjolårsfåglar (2K), med mediandatum den 5 september. Vid Stevns klint summerades 381 ex vilket utgör 39 % av Falsterbo-siffran.

**BLÅ KÄRRHÖK** *Circus cyaneus* Den första sträckaren bokfördes redan 5 augusti men följdes endast av ytterligare tre under månaden. Första ungfågeln sågs den 8 september och en gles passage registrerades sedan fram till slutet av oktober. Sträcktoppen inföll extremt sent med som mest 22 ex den 26 oktober och 24 ex tre dagar senare. I november räknades ytterligare 30 blå kärrhökar. Mediandatum för samtliga kategorier ligger klart senare än normalt med adulta honor 5 oktober, juvenila 14 oktober och gamla hanar 26 oktober. I det senare fallet rör det sig om en månad senare än vanligt. Allmänt har, liksom för flera andra kortflyttare, en generell senareläggning av sträcket ägt rum sedan 1970-talet. Jämfört med ett genomsnitt på 44 % var andelen hanar bland de adulta ovanligt hög med 55 %.

Sammanlagt 195 blå kärrhökar innebär en låg siffra (Figur 1). Orsaken är rimligen i första hand att smågnagartillgången i Norrlands skogsland var dålig under sommaren. Detta styrks av att ungfågelsandelen på 62 % är lägre än genomsnittet (Tabell 1A). Efter ett par bättre år 2002–2003 börjar siffrorna nu närma sig det ”låga” 1990-talet (Figur 1), varför den blå kärrhöken ligger kvar på listan över signifikant minskande arter. Förvånansvärt få häckfynd görs i Norrland (Strid m.fl. 2006). Även om de flesta blåhökar troligen har svenskt ursprung, ingår sannolikt en del finska häckare. Där har beståndskur-

van pekats neråt 1996–2005, medan antalen ökade något under 1980-talet (Honkala & Saurola 2006).

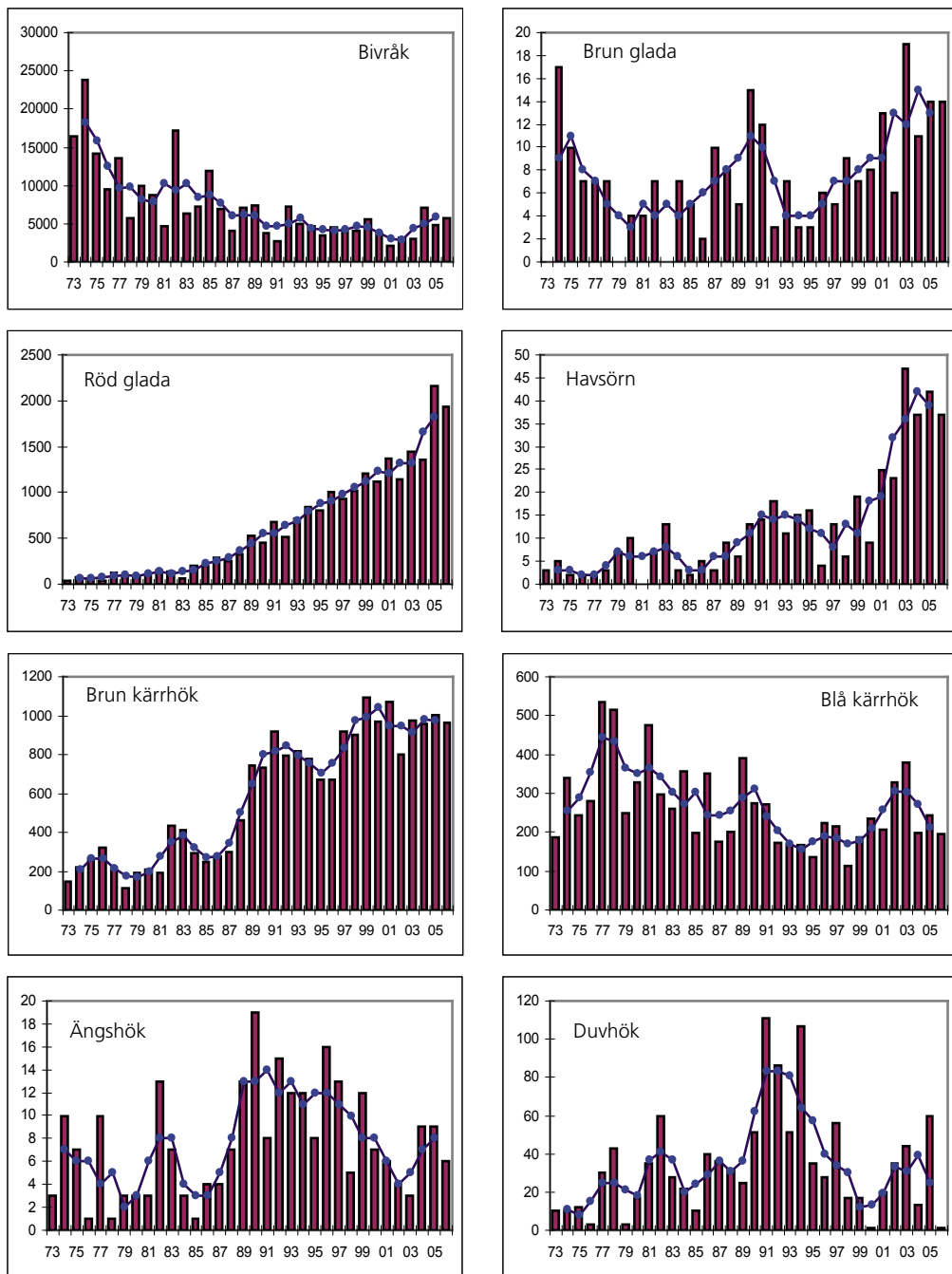
Vid Stevns klint räknades endast 64 blå kärrhökar vilket utgör 33 % av antalet i Falsterbo. Även om dagsiffrorna generellt var lägre räknades fler på den danska sidan under tre olika dagar. Variationen är ofta förhållandevis stor för denna bredfrontsflyttare.

**STÄPPHÖK** *Circus macrourus* Stäpphöken var tidigare en sällsynt gäst i Falsterbo med endast två sträckare under 1970-talet, vilket ökade till 11 under 1980-talet och 10 på 1990-talet. Efter upp till 14 sträckare i början av innevarande sekel bokfördes endast fem fåglar närmast föregående år. Årets sex stäpphökar ligger alltså på samma nivå. Först ut var en ungfågel den 26 augusti, ett förhållandevis tidigt datum, följt av ytterligare en den 2 september. Den fina rovfågelsdagen 10 september passerade en hane och en ungfågel. Senare bokfördes en juvenil den 30 september och säsongen avslutades med en 2K hona den 1 oktober. Ingen av fåglarna registrerades vid Stevns klint där man istället noterade en 2K hona den 31 augusti. Vi vet inte riktigt vad som händer i häckningsområdet norr om Svarta och Kaspiska haven, men kanske håller stäpphöken på att sprida sig västerut. I Finland har ett antal rena såväl som hybridhäckningar konstaterats de senaste åren.

**ÄNGSHÖK** *Circus pygargus* På Öland fanns 23 par år 2005, en minskning med 25 % sedan året innan, medan antalet på fastlandet var oförändrat med 10–15 par (Strid m.fl. 2006). Glädjande är att minst fyra par häckade i nordöstra Skåne 2006 (Olofsson 2006). I Danmark registrerades 28 par på Jylland 2005. Beståndet har minskat successivt och framtidsutsikterna bedöms vara ogynnsamma (Nyegaard & Grell 2006). Flertalet häckar i sädesfält och förutom skördetröskor utgör rävpredation ett problem.

Antalet sträckare i Falsterbo sjönk från slutet av 1980-talet fram till 2003, men har sedan ökat något (Figur 1).

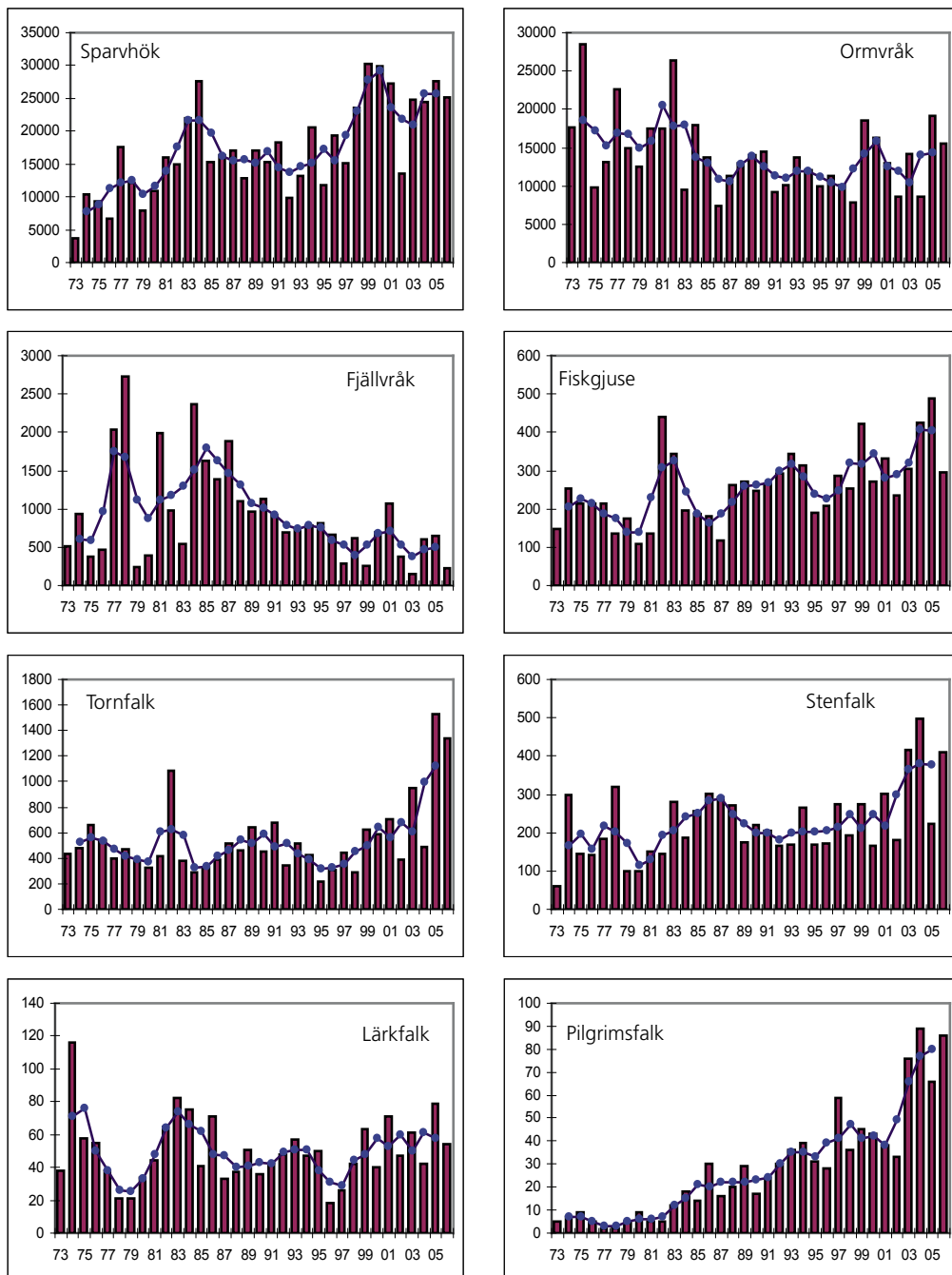
Sträcket inleddes med en ungfågel den 18 augusti och fram till den 27 augusti räknades ytterligare tre juvenila, en hane och en hona. Detta innebär ett visst tidsmässigt överlapp med stäpp-



**Figur 1. Sträcket av 16 olika rovfåglar 1973–2006 (röda staplar) med rullande treårsmedelvärden (blå linje).**

The migration of 16 different raptors 1973-2006 (red bars) with rolling three-year averages (blue line).





**Figur 1 forts. Sträcket av 16 olika rovfåglar 1973–2006 (röda staplar) med rullande treårsmedelvärden (blå linje).**

The migration of 16 different raptors 1973-2006 (red bars) with rolling three-year averages (blue line).



Sparvhöken är fortsatt den mest talrika rovfågeln vid Falsterbo. Foto: Jens B Bruun.



Endast en sträckande duvhök noterades under 2006. Foto: Michael Gehrisch.

hök även i år. Ungfågelsandelen på 62 % ligger något över genomsnittet (Tabell 1A). Tre av ängshökarna sågs på den danska sidan, där man noterade ytterligare en ungfågel den 24 augusti.

#### **DUVHÖK** *Accipiter gentilis*

Årets resultat är unikt i två avseenden. Endast en utsträckande duvhök tangerar det tidigare bottenrekordet från hösten 2000 (Figur 1). Dessutom utgjordes sträckaren av en adult hane, medan ungfågellarna normalt dominerar stort (Tabell 1A). Ytterligare en adult och en ungfågel vände senare på säsongen. Dock räknades ytterligare fyra insträckande på den danska sidan. Flertalet duvhökar är stannfåglar och antalet utsträckare har varierat stort under perioden. Det råder något delade meningar om ifall arten för närvarande minskar hos oss. Sentida nedgångar finns emellertid belagda från såväl Danmark som Norge och Finland (Nielsen & Storgård 2006, Grønlien 2004, Honkala & Saurola 2006). Som orsaker anges minskad areal gammalskog men även direkt mänsklig förföljelse, främst från danska fasanodlare.

**SPARVHÖK** *Accipiter nisus* Sträcket var som vanligt i gång från början av augusti även om antalet inte började öka rejält förrän mot slutet av månaden. En första topp innehöll 1 696 ex 24–26 augusti, men augustisiffrorna var inte lika extrema som året innan. Under september räknades som mest 1 164 ex den 10 septem-

ber och 1050 den 22 september och passagen var relativt jämn. Denna fortsatte hela oktober med maximalt 1 039 sparvhökar den 10 oktober och 1 129 den 26 oktober. Därefter relativt få i november. Årssumman slutade på 25 228 vilket ligger i nivå med de senaste åren (Figur 1). Efter en relativt kraftig uppgång de första 29 åren har vi därefter legat mer stabilt på en hög nivå. I Finland registrerades en topp 1990. Utvecklingen har sedan varit negativ varför beståndet nu är nere på ungefär samma nivå som i början av 1980-talet (Honkala & Saurola 2006). Från Danmark och Norge finns inga motsvarande räkningar. Vid Stevns klint räknades 5 387 ex under hösten, vilket endast utgör 21 % av antalet i Falsterbo.

De unga honorna kulminerade fem dagar senare än normalt den 10 september och de unga hanarna två dagar senare än normalt den 30 september. Motsvarande adulta kategorier var istället noll respektive två dagar senare än genomsnittet, den 17 respektive 25 oktober. Längsiktigt har mediandatum för samtliga sparvhökar tidigare lagts från den 1 oktober under 1970-talet till 26 september under 2000-talet. Eftersom ungfågellarna sträcker tidigare skulle detta kunna indikera att ungfågelandelen generellt ökat. Materialet från och med 1986 visar dock ingen sådan ökning (Tabell 1A). Årets 76 % ligger nära medel. Sannolikt är andelen generellt betydligt lägre bland de sparvhökar som övervintrar. Mer osäkert är om andelen övervintrare ökat efter-



En kombination av höga sträcksiffror samt det faktum att ormråken övervintrar i allt större utsträckning i Sverige tyder på en betydande beståndsökning under de senaste decennierna. Foto: Jens B Bruun.

hand som vintrarna blivit mildare. Vinterfågelräkningarna visar i alla fall ingen sådan ökning (Lindström & Svensson 2007).

**ORMVRÅK** *Buteo buteo* De ormråkar som sågs över halvön i augusti gällde som vanligt främst yngre fåglar som vände tillbaka inåt landet. Det riktiga sträcket, dominerat av adulta, kom under hösten inte igång ordentligt förrän i månadsskiftet september/oktober. Efter 983 ex den 1 oktober räknades 1 751 ex den 4 oktober. Sträcktoppen kom i mitten av månaden med 2 479 ex den 11 oktober, 1946 ex den 13 oktober och 2 134 ex den 14 oktober. Även under senhösten inföll ett par fina dagar med 1 771 ex den 29 oktober och 1 108 ex i samband med nattfrosten den 3 november. Denna dag räknades 1 282 ex på den danska sidan, medan årsumman på 8 444 ex utgör 54 % av antalet i Falsterbo. Höstsumman på 15 519 ormråkar är visserligen närmare 3 500 lägre än året innan men ändå en av de högsta från de senaste 25 åren. Efter en tydlig nedgång fram till 1986 har antalet utsträckande faktiskt ökat igen (Figur 1). Dessutom tyder det mesta på att fler ormråkar övervintrar i landet efterhand som vintrarna generellt blivit mildare. Detta stöds av en uppgång i vinterfågeltaxeringen (Lindström & Svensson 2007) samt upp-

gifter från flera ornitologer om fler ormråkar i Mellansverige vintertid. En annan faktor att beakta är att en större andel av sträckarna kanske väljer att korsa Öresund uppe i norr. Siffrorna från vårsträcket förbi Skagen och Hellebäck i Danmark uppvisar ingen generell minskning. Häckfågeltaxeringarna sedan 1975 visar inte på någon minskning medan en signifikant ökning registrerats i standardrutterna som inleddes 1996 (Lindström & Svensson 2007). I de finska häckfågeltaxeringarna syns däremot en nedåtgående trend i hela landet sedan 1990 (Honkala & Saurola 2006). De finska häckarna sträcker dock huvudsakligen söderut öster om Östersjön.

Ungfågelsandelen i Falsterbo har sedan åldersbestämningen inleddes 1986 legat betydligt högre än hos övriga vråkar. Årets 49 % juvenila ligger något över genomsnittet och generellt har andelen juvenila ökat något under perioden (Tabell 1A). Detta skulle kunna bero på att ungfågelproduktionen blivit bättre, att fler adulta övervintrar, eller att proportionellt fler äldre fåglar sträcker över norra Öresund. Om vi istället jämför antalet juvenila under hösten med det genomsnittliga antalet adulta sträckare sedan 1986 stiger ungfågelsandelen till 54 %. Mediandatum för de adulta inföll sex dagar senare än normalt den 11 oktober medan ungfågeln kulminera-



Antalet fjällvråkar fortsätter att minska. Foto: Johan Stenlund.

de mer normalt den 14 oktober. Om vi jämför mediandatum för alla ormvråkar har datum senarelags från 5 oktober på 1970-talet till 10 oktober på 2000-talet.

**FJÄLLVRÅK** *Buteo lagopus* Den första fjällvråken sträckte ut den 10 september men antalet i september var mycket blygsamt (Tabell 2). Inte heller oktobersiffrorna var särskilt imponerande och årsbästa inskränkte sig till 28 ex den 11 oktober och 29 ex följande dag. Så sent som den 29 oktober passerade 21 ex men annars var antalen låga även under senhösten. Totalt 228 fjällvråkar utgör den näst lägsta siffran under serien (Figur 1). Bortsett från en mindre topp 2001 har bristen på bra gnagarår i fjällregionen lett till en fallande kurva sedan mitten på 1980-talet.

Det är naturligt att en gnagarspecialist som fjällvråken fluktuerar starkt mellan åren men det

torde nu krävas flera bra gnagarår för att få upp beståndet igen. Att en del ändå lyckas med häckningen visas av årets ungfågelsandel på 22 % som endast ligger något under medel (Tabell 1A). Man bör då komma ihåg att det inte varit några riktiga lämmelår sedan fjällvråkarna började åldersbestämmas 1986.

Mediandatum för de adulta fjällvråkarna inföll två dagar senare än normalt den 12 oktober medan ungfågglarna kulminerade normalt den 16 oktober. Långsiktigt finns ingen tydlig trend beträffande artens tidsmässiga passage.

Vid Stevns klint var bevakningen förhållandevis dålig under senhösten och sammanlagt 53 observerade fjällvråkar utgör endast 23 % av Falsterbosumman.

**MINDRE SKRIKÖRN** *Aquila pomarina* Årsummorna har generellt minskat något sedan sekel-

skiftet jämfört med 1980- och 1990-talen. Efter att ha uteblivit 2005 noterades dock uppskattningsvis sju olika mindre skrikörnar på halvön under hösten. Först vände en 2K-fågel 24–25 augusti, vilken sedan inte sågs mer. Den 10 september observerades minst tre olika subadulta vid kanalen. En av dessa sträckte ut och sågs även insträckande på Stevns klint 45 minuter senare. En ny 4K+ vände den 29 september efter att ha setts på Öland något tidigare. En distinkt 2K-fågel vände vid flera tillfällen 1–13 oktober. Den antas vara identisk med en av fåglarna från den 10 september. En annan av dessa vände 1 oktober, men sågs sedan ej mer. En ny subadult sträckte troligen ut den 11 oktober. Den 2 november passerade en subadult Utlängan i Blekinge och med stor sannolikhet var det samma fågel som sträckte ut vid Nabben följande dag. Detta utgör det första novemberfyndet hos oss av denna tropikflyttare.

Årets fåglar var ovanligt sena. Sammantaget ligger mediandatum för 15 adulta den 27 augusti och för 56 subadulta den 5 september. Den hittills enda ungfågeln sågs den 25 augusti.



En större skrikörn (1K) uppehöll sig på Falsterbohalvön under flera veckors tid i november.  
Foto: Michael Gehrisch.

**STÖRRE SKRIKÖRN** *Aquila clanga* Mediandatum för totalt 29 större skrikörnar infaller den 11 oktober, vilket är mer än en månad senare än motsvarande för den mindre arten. Årets första observation gjordes inte förrän den 10 november, då en adult sträckte ut. Den sågs insträckande

på den danska sidan 34 minuter senare. Den 19 november vände såväl en 2K-fågel som en juvenil. Den senare uppehöll sig på halvön under nästan två veckor i november.

Till skillnad från den mindre arten tenderar fynden för närvarande snarast att öka.

**KUNGSÖRN** *Aquila chrysaetos* Den 11 oktober vände två olika ungfåglar över halvön. Sedan dröjde det till den 3 november då en juvenil sträckte ut i samband med den första nattfrost. Genomsnittet är så lågt som två och en svag uppgång de senaste åren speglar sannolikt främst ökningen av det skånska beståndet som i dagsläget omfattar 10–12 par (Bengtsson 2006).

Den svenska stammen ligger på maximalt 500 par (Hemmingsson & Tjernberg 2004). Mediandatum för samtliga utsträckare ligger den 17 oktober.

**FISKGJUSE** *Pandion haliaetus* Enstaka fiskgjusar sträckte från början av augusti. Sträcktoppen kom 24–26 augusti med 50, 32 respektive 34 utsträckande. Passagen fortsatte genom hela september med 11 ex så sent som den 22 september. Av sex fiskgjusar i oktober sträckte den senaste ut den 12 oktober. Trots relativt stora årliga variationer pekar kurvan svagt uppåt under hela perioden (Figur 1). Årets 295 fiskgjusar är dock en för senare år relativt låg siffra. Sannolikt påverkades antalen negativt av regnandet i augusti. Det svenska beståndet som är det största i Europa skattades till 3 600 par efter riksinventeringen 2001 (Ryttman 2004). I Finland har fiskgjusen ökat från drygt 600 par i början av 1970-talet till 923 par 2005, dock utan någon påtaglig uppgång de senaste tio åren. Det genomsnittliga häckningsutfallet detta år låg på 1,65 ungar, vilket ligger nära medel för hela perioden (Saurola 2006). I Danmark hittades endast ett aktivt bo under 2005 (Nyegaard & Grell 2006). På de Brittiska öarna har beståndet ökat från 62 par 1990 till 163 par 2002, vilka i medeltal producerade 1,3 ungar (Ogilvie 2004).

Ungfågelsandelen på 52 % ligger nära genomsnittet (Tabell 1A). Variationen har inte varit särskilt stor, varför det är något osäkert hur väl den speglar häckningsresultatet. Mediandatum för gamla fåglar inföll sju dagar senare än genomsnittet, den 31 augusti, medan ungfågarna kul-



Den 9 oktober noterades 51 utsträckande stenfalkar. Foto: Johan Gehrisch.

minerade tre dagar tidigare den 26 augusti. Detta är första gången som ungfågeln generellt passerat före de adulta. Möjligen har häckningen av någon anledning blivit fördröjd. Vid Stevns klint räknades 129 fiskgjusar och dagssiffrorna låg generellt klart under Falsterbos, bortsett från toppdagen 24 augusti då hela 43 ex bokfördes på den danska sidan.

**TORNFALK** *Falco tinnunculus* Efter rekordåret 2005 var det väl ingen som trodde att detta skulle upprepas redan året efter, speciellt som gnagar-tillgången i Norrland generellt var dålig. Det är därför glädjande att kunna summera 1 336 utsträckande tornfalkar, vilket endast ligger något under fjolårets 1 530. Dagssiffrorna började öka i mitten av augusti och den 25 augusti sträckte 56 ex. Sträcket tog dock riktig fart i september med 141 ex den 11 september, 138 ex den 22 september och 103 ex följande dag som hög-

sta antal. Som vanligt var antalen blygsamma i oktober.

Efter att ha legat relativt stabilt de första trettio åren har antalen något oväntat skjutit i höjden från 2003 (Figur 1). Långsiktigt uppvisar tornfalken till skillnad från de båda andra nordliga gnagarspecialisterna, blå kärrhök och fjällvråk, ingen minskning under perioden. Samvariationen har generellt varit störst med den förstnämnda arten, som liksom tornfalken främst häckar i skogslandet. Denna bröts dock rejält de två senaste åren. Även om arten ökad i södra Sverige häckar fortfarande huvudmassan i Norrland. Möjligen är det förmågan att i högre utsträckning fånga fåglar som gynnat tornfalken. I Finland har en konstant uppgång registrerats sedan slutet av 1980-talet, mycket tack vare en massiv holkuppsättning. Totalt 2 042 par som i snitt producerade 4,95 ungar år 2005 innebär en ny rekordnotering (Honkala & Saurola 2006).

Ungfågelsandelen på 82 % ligger över genomsnittet (Tabell 1A), vilket skulle kunna tolkas som att den höga siffran speglar en lyckad häckningssäsong. Ungfågeln är dock mer koncentrerad till Falsterbo än gamla tornfalkar. Dock sträckte under hösten 247 adulta tornfalkar jämfört med ett genomsnitt på 140. Passagen var senarelagd med mediandatum för juvenila (15 september) och adulta (22 september) sex respektive 12 dagar senare än genomsnittet. Totalt 336 tornfalkar vid Stevns klint utgör endast 25 % av Falsterbos antal.

**AFTONFALK** *Falco vespertinus* En ungfågel sträckte ut den 16 september vilket är åtta dagar senare än medianen för hela perioden. Genomsnittet ligger på två fåglar och långsiktigt kan ingen direkt ökning spåras till skillnad från stäpphök som delvis häckar i samma område

**STENFALK** *Falco columbarius* Liksom tornfalken uppvisar stenfalken höga siffror under tre av de senaste fyra åren (Figur 1). Det är dock svårt att hitta någon gemensam förklaring till detta, bortsett från att båda huvudsakligen häckar i Norrland. Till skillnad från tornfalken är det uppenbart att stenfalken gynnas av lite kraftigare västvindar, då fåglarna flyger lågt och därmed blir lättare att upptäcka från Nabben. Stenfalken platsar numera på listan över signifikant ökande arter. Eftersom inga regelbundna taxeringar görs i häckningsområdet torde Falsterbosiffrorna vara det bästa måttet på populationsutvecklingen i landet. Den lilla finska populationen ökade något 2003–2005, men är långsiktigt mer stabil (Honkala & Saurola 2006).

Den första sträckaren sågs den 20 augusti och från detta datum noterades utsträck under en majoritet av dagarna fram till början av november. Under 14 dagar var antalet tvåsiffrigt. Sträcktoppar inföll 7–11 september, 21–24 september samt 6–9 oktober. Den senare dagen räknades hela 51 utsträckare vilket hittills endast överträffas av 61 ex den 14 september 2004. Så sent som den 28 oktober bokfördes 20 stenfalkar. Sammanlagt 411 sträckare har endast överträffats två gånger tidigare (Figur 1). Ungfågeln koncentreras klart mer än adulta till Falsterbo men höstens 76 % är faktiskt den tredje lägsta siffran sedan 1986 (Tabell 1A). Totalt 98 adulta är den i

särklass högsta siffran, vilken kan jämföras med ett genomsnitt på 32 sedan 1986. Västvindarna koncentrerade alltså klart fler adulta fåglar till Falsterbo under hösten. Som mest räknades nio gamla hanar den 28 oktober. Årets mediandatum för de juvenila, 21 september, överensstämmer med medeltalet sedan 1986. På den danska sidan räknades 101 stenfalkar, vilket utgör en fjärdedel av Falsterbosiffran. Som vanligt var överensstämmelsen enskilda dagar förhållandevis dålig.

**LÄRKFAK** *Falco subbuteo* Inte förrän den 26 augusti bokfördes den första lärfalken. De högsta dagssiffrorna blev 7 ex den 11 september och 6 ex den 22 september. Sju fåglar i oktober är klart fler än vanligt, där den senaste sträckte den 11 oktober. Till skillnad från flertalet rovfåglar ses ofta fler lärfalkar i ostvind. Årsumman på 54 ex ligger också endast fyra över genomsnittet. Beståndsutvecklingen förefaller ha varit stabil under perioden (Figur 1). Häckfågeltaxeringarna från Finland visar en svag uppgång sedan början av 1980-talet (Honkala & Saurola 2006). I Danmark är lärfalken betydligt mer sällsynt än hos oss. År 2005 registrerades 15–19 par och beståndet uppskattas till 20–25 par. Nytt för året var konstaterade häckningar i gamla kråkböns belägna i kraftledningsstolpar (Nyegaard & Grell 2006).

Ungfågelsandelen var som vanligt mycket hög med 91 % (Tabell 1A). Mediandatum för adulta (1 september) och juvenila (19 september) ligger två respektive åtta dagar senare än genomsnittet. Från Stevns klint räknades 20 lärfalkar under hösten av vilka minst åtta inte sågs från Nabben.

**ELEONORAFALK** *Falco eleonora* Under året gjordes ovanligt många fynd av eleonorafalk i landet. En äldre fågel av ljus morf sträckte ut vid Nabben den 21 september och sågs senare insträckande vid Stevns klint. Detta utgör det fjärde fyndet på halvön med samlat mediandatum den 6 september.

**PILGRIMSFALK** *Falco peregrinus* Redan den 1 augusti sträckte en pilgrimsfalk, vilken något oväntat var en ung hane. Sedan dröjde det emellertid till slutet av månaden innan sträcket kom igång



på allvar. Antalen ökade följande månad med sex sträckare såväl den 1 september som den 8 september. Två dagar senare inräknades åtta pilgrimsfalkar vilket utgör nytt dagsbästa i modern tid. Som mest räknade Gustaf Rudebeck 12 ex på 1940-talet (Rudebeck 1950). Andelen i oktober var högre än vanligt (Tabell 2) och sist ut var en ung hona den 2 november. Sammanlagt 86 pilgrimsfalkar överträffas endast av 89 år 2004 och trenden är klart ökande (Figur 1). Som vanligt rastade enstaka falkar på Måkläppen under kortare eller längre perioder.

Det svenska beståndet fortsätter att öka och omfattade 150–175 par 2005 (Strid m.fl. 2006). I Skåne fanns 2006 minst 3 par (Strid & Wirén 2006). I Danmark häckade 2005 ett enda par på Möns klint (Nyegaard & Grell 2006).

Ungfågelsandelen har hela tiden varit betydligt lägre än för de mindre falkarna och årets 33 % ligger något över genomsnittet sedan 1986 (Tabell 1A). Könsfördelningen var ovanligt jämn bland såväl adulta som juvenila. De adulta hanarna kulminerade den 8 september följda av

adulta honor 10 september, unga hanar den 12 september och unga honor den 2 oktober. Detta är normala datum utom beträffande unga hanar som oftast kulminerar något senare. Vid Stevns klint räknades 33 pilgrimsfalkar under hösten. Åtminstone 10 av dessa sågs emellertid inte på den svenska sidan. Det är lätt att missa enstaka individer då sträcket sker på bred front och varierande höjd.

### ÖVRIGA ARTER

I Tabell 2 redovisas uppträdandet av samtliga arter uppdelat på 10-dagars perioder. Här återfinns även medeltalet sträckare för perioden 1973–2005. Ungfågelsandelen för några utvalda arter presenteras i Tabell 1B. I samband med specialstudierna av rovfåglar sedan 1986 har ett antal mer sparsamma sträckare räknats vid sidan om. I de fall där mina siffror ligger väsentligt över, men är signifikant korrelerade med de som insamlades av Gunnar Roos, har dessa använts i stället. I dylika fall har årssummorna från åren 1973–1985 räknats upp med den genomsnittliga skill-



Vitkindad gås uppträdde i stora antal. Foto: Jens B Bruun.



naden, liksom för rovfågeln ovan. På detta vis har jag även kompenserat för att de standardiserade räkningarna tidigare inleddes den 11 augusti, jämfört med den nya starttiden 1 augusti (se Kjellén 2002 för detaljer). Detta påverkar främst tidiga sträckare som vadare och tärnor. Ett fåtal arter som tidigare inte artbestämts har även räknats om. Artparet stor/smålom har förts till smålom då detta är den lomart som dominerar klart bland sträckarna i Falsterbo. För fisk- och silvertärna samt för större och mindre korsnabb har jag använt de säkert artbestämda fåglarna i varje dekad under sextonårsperioden 1986–2001 för att räkna om de obestämda fåglarna från åren 1973–1985. Nedan ges kommentarer till enskilda arters uppträdande under hösten.

### ANDFÅGLAR

De internationella andfågelräkningarna visar på en ökning för samtliga tre svanarter de senaste trettio åren (Gilissen m.fl. 2002). Trots relativt stora årliga variationer speglas detta väl av stigande antal i Falsterbo. Höstens 1 938 knölsvanar innebär den i särklass högsta siffran hittills. För första gången kontrollerades ungfågelsandelen, som befanns vara något högre än för sångsvanarna (Tabell 1B). För de båda sångsvanarna är den långsiktiga ökningen ännu mer påtaglig. Årets 429 mindre sångsvanar överträffas endast av 717 ex år 2000, medan 452 sångsvanar utgör nytt årsbästa. Vinterfågelräkningarna visar på en signifikant ökning sedan 1975 för såväl knölsvan som sångsvan. Således ökar även antalen som övervintrar norr om Falsterbo. I överensstämmelse med flera andra kortflyttare har svanarnas mediandatum senarelagts under perioden. Ungfågelsandelen förefaller generellt vara något högre hos mindre än hos vanlig sångsvan (Tabell 1B).

Liksom flertalet senare år utgjordes de flesta sträckande sädgässen av den tundrahäckande rasen *rossicus*. Mediandatum i Falsterbo uppvisar ingen tydlig senareläggning under perioden, vilket skulle kunna tolkas som att främst *rossicus* är inblandade. Efterhand som antalet rastande bläsgäss i Skåne ökat kraftigt (Nilsson 2006) har antalet sträckare i Falsterbo stigit signifikant. I takt med den våldsamma ökningen av häckande grågäss har även Falsterbosiffrorna skjutit i höjden. Trots detta stannar fler grågäss kvar längre

fram på hösten i Skåne och mediandatum har efterhand förskjutits från 21 september på 1970-talet till 30 oktober de senaste sex åren. De båda mindre *Branta*-gässen sträcker på relativt bred front och även nattetid vilket gör att antalen som registreras från Nabben fluktuerar stort. Knappt 50 000 vitkindade gäss ligger endast något under fjolårets rekordnotering och speglar den kraftiga tillväxten av beståndet. Sträcket var mer utdraget än föregående höst och som mest räknades 14 990 ex den 29 oktober. Knappt 21 000 prutgäss innebär den bästa årssumman på över tio år. Ungfågelsandelen på 7 % ligger klart under medel (Tabell 1B), vilket antyder att häckningen på den ryska tundran gått dåligt. Bland nominatfågeln återfanns fem adulta ljusbukiga prutgäss.

Sträcksiffrorna antyder en ökning av antalet gravänder, med höstens 1 067 som tredje högsta siffra. En uppgång finns även i de internationella sjöfågelräkningarna från Nordvästeuropa (Delany m.fl. 1999). Den signifikanta uppgången av antalet bläsänder är även väldokumenterad av andfågelräkningar (Delany m.fl. 1999, Nilsson 2006). Antalet snatteränder stiger i takt med den svenska populationstillväxten (Strid m.fl. 2006). Drygt 1 500 krickor är den bästa siffran på många år. Att gräsanden minskar i Falsterbo beror sannolikt på att fler sträcker senare på säsongen eller övervintrar (Nilsson 2006). Totalt 4 751 stjärtänder utgör den i särklass högsta siffran, främst på grund av de 3 699 som räknades den 6 oktober. Detta torde vara den högsta dagssiffran någonsin från Skåne. Även 639 skedänder utgör nytt årsbästa och ökningen är signifikant liksom för stjärtanden. De internationella andfågelräkningarna antyder mer stabila bestånd i Nordvästeuropa fram till 1996 (Delany m.fl. 1999).

I Sverige har januariindex för brunand stigit kraftigt efter 1987 (Nilsson 2006) medan arten snarast minskat i Falsterbo. Medan viggan var förhållandevis talrik under hösten fortsatte den negativa trenden för bergand. Efter en uppgång fram till mitten av 1990-talet har ejdersiffrorna minskat något i linje med en allmän nedgång i Nordeuropa. I Finland minskar antalet häckare i den sydvästra skärgården för närvarande med 8–16 % årligen (Hario & Rintala 2004). Efter två blanka år sågs åter en praktejderhane. Antalet



Sandlöpare var en av småvadarna av släktet *Calidris* som uppvisade låga siffror och där ungfågarna nästan helt saknades.  
Foto: Johan Stenlund.

sträckande sjöorrar uppvisar kraftiga, sannolikt väderbetingade, årliga fluktuationer, i ett längre perspektiv framträder dock en viss ökning. Svärtan minskade klart i början av perioden, men årets 560 sträckare innebär faktiskt nytt årsbästa för tredje året i rad. Den var dock vanligare på 1950-talet med som mest 961 ex 1959 (Ulfstrand m.fl. 1974). Knipan minskar generellt vid Nabben i kontrast till kraftigt ökande januariindex i sjöfågelräkningarna (Nilsson 2006). Orsaken till skillnaden är sannolikt den samma som för gräsanden, vilket stöds av ett successivt senare mediandatum under perioden. Antalet småskrakar överträffas endast av 2 273 ex 1978, men långsiktigt är trenden klart negativ.

#### LOMMAR-STORKAR

Totalt 780 smålommar utgör en ny rekordnotering. Långsiktigt syns en signifikant ökning som möjligen delvis beror på mer intensiv spaning långt i söder efter bytet av observatör. Storlom har endast separerats sedan 2001 och årets 115 sträckare överensstämmer med snittet sedan dess. Endast en svartnäbbad islom innebär den sämsta islomshösten på tio år. En viss minskning syns även på nationell nivå (Strid m.fl. 2006).

Antalet sträckande doppingar har definitivt ökat efter bytet av sträckräknare. Såväl 47 skägg-

doppingar som 126 gråhakedoppingar utgör nya årsbästa med råge. Båda arterna har en utdragen sträckperiod med mediandatum i början av oktober.

En grålira den 8 oktober innebär den första liran sedan bygget av Öresundsbron. Trots regelbundna observationer i Lommabukten sågs endast en havssula i Falsterbo. Sträckssiffrorna visar på en fortgående signifikant ökning av gråhäger men årets 181 är något lägre än de närmast föregående höstarna. Två projektstorkar sträckte ut i början av november medan svart stork nu uteblev för tredje året i rad.

#### TRANA-VADARE

Även om antalet tranor var mindre än hälften av fjolårets rekord utgör det en hög siffra i ett längre perspektiv. Ungfågelsandelen på 7 % bland de åldersbestämda ligger klart under medel (Tabell 1B). I samband med flera lågtryckspassager under augusti registrerades en kraftig passage av adulta vadare, medan ungfågelssträcket senare under hösten inte alls var lika imponerande (Tabell 2). Totalt 11 mindre strandpipare överträffas endast av 25 ex hösten 1975, men långsiktigt finns ingen tydlig trend. Den relativt höga siffran för större strandpipare består främst av adulta fåglar. Fåglarna utgörs främst av rasen

Gluttsnäppa och de andra arterna inom släktet *Tringa* uppträdde däremot i goda antal.  
Foto: Mikael Arinder/  
Skånska bilder.



*tundrae* från den ryska tundran som långsiktigt inte visar någon tydlig trend. De fåtaliga observationerna av fjällpipare har ökat något på senare år. Höstens fågel var en adult som sträckte med ljungpipare, men annars dominerar ungfågla. En ny hög siffra för ljungpipare förstärker en ökande trend. I Finland har beståndet varit stabilt de senaste 15 åren (Vaisänen 2006). Sträcket består av en topp i augusti och en mindre topp under senhösten (Tabell 2). Om den första innehåller en högre andel adulta är oklart. En tidig sträcktopp av kustpipare innehöll främst adulta fåglar och liksom för flertalet arktiska vadare förefaller häckningen ha gått dåligt. Tofsvipan är en av de arter som långsiktigt minskat mest, varför årets relativt höga 716 ex snarast kan ses som ett trendbrott. I Finland syns en viss ökning 2004–2005 (Vaisänen 2006).

I förhållande till andra vadare var antalet kustsnäppor, sandlöpare, småsnäppor och spovsnäppor föga imponerande, och även här uteblev ungfågla (Tabell 2). Däremot uppträdde kärrsnäppan något vanligare med högre andel juvenila. Brushanen, där ungfågla dominerar stort i Falsterbo, hade ett dåligt år. Trots en långsiktig minskning, som även syns i häckfågeltaxeringarna (Lindström & Svensson 2007), har antalet enkelbeckasiner varit något högre de tre senaste höstarna.

Antalet adulta myrspovar var normalt och arten är den enda arktiska vadaren som uppvisar

en signifikant ökning sedan 1973. Förhållandevis många småspovar skulle kunna spegla ett gott häckningsresultat. Sammanlagt 209 storspovar är en normal siffra och till skillnad från häckfågeltaxeringarna uppvisar sträckräkningarna ingen signifikant minskning. Detta skulle kunna bero på att flertalet sträckare häckar öster om Sverige. I Finland är arten stabil i söder men minskar i norr (Vaisänen 2006). Samma förhållande gäller för rödbena som också minskar enligt häckfågeltaxeringarna i såväl Sverige som Finland. Höga siffror för flertalet *Tringa*-vadare tyder på att häckningen lyckats bättre än normalt. Antalet rastande svartsnäppor var rekordstort med upp till 140 ex på Måkläppen. Dock kom inte så många med i sträckprotokollet. Däremot innebär 249 sträckande grönbenor nytt årsbästa. Ingen av arterna uppvisar någon trend under perioden. I Finland har skogssnäppa ökat medan grönbena och drillsnäppa minskat sedan 1985 (Vaisänen 2006).

Roskarlen har i sen tid minskat kraftigt som häckfågel i Sverige (SOF 2002). Majoriteten av sträckarna i Falsterbo utgörs emellertid sannolikt av tundrahäckare från Ryssland, varför höstens låga 19 ex sannolikt speglar dålig ungpåproduktion. Smalnäbbad simsnäppa är huvudsakligen sydostflyttare och relativt fåtalig i Falsterbo, där nästan enbart ungfåglar ses. Höstens 11 sträckare ligger en över det gamla rekordet från 2005. En brednäbbad simsnäppa i början av oktober



Endast en fjällabb sågs vid Falsterbo under hösten. Foto: Tommy Ekmark.

förstärker trenden av ökat uppträdande hos denna raritet.

#### **MÅSFÅGLAR-ALKOR**

Endast två bredstjärtade labbar och en fjällabb förstärker intrycket av en dålig häckningssäsong på tundran. Hos båda arterna dominerar ungfågla stort i Falsterbo (Tabell 1B). Antalet kustlabbar har snarast minskat på senare år, men höstens 46 sträckare är en förhållandevis bra siffra (Tabell 2). Mediandatum inföll sex dagar tidigare än medel den 9 september. Under perioden har medianen tidigare lagts från den 12 september under 1970-talet till den 6 september de senaste sex åren. Möjligen förklaras detta av en ökande andel från Östersjön. Det är osäkert hur många av sträckfågla som utgörs av svenska häckare, men en gissning är att en hel del kommer från den ryska tundran. Ungfågelsandelen på 53 % ligger något under medel (Tabell 1B).

En ung svarthuvad mås utgör den första observationen på fem år. Under de senaste tjugo åren

har dvärgmåsen ökat kraftigt som häckfågel i såväl Norrland som i Finland (Olsson 2002). Trots stora årliga fluktuationer har detta slagit igenom i ett signifikant ökande antal vid Nabben. Höstens 299 ligger dock nära medel (Tabell 2). Eftersom ungfågla sträcker tidigare än de gamla speglar ungfågelsandelen, som fluktuerar en hel del, inte nödvändigtvis häckningsutfallet (Tabell 1B). Såväl skratmåsen som fiskmåsen räknades återigen i antal som ligger väl över medel. Medan skratmåsen kulminerade i augusti var fiskmåsen sträcket mer utdraget över säsongen (Tabell 2). Kanske håller den långsiktiga minskningen för skratmåsen på att brytas. Även fiskmåsen minskar klart enligt häckfågeltaxeringen, i skarp kontrast till de ökande antalen i Falsterbo. Detta skulle kunna tala för att flertalet av sträckarna häckar längre österut.

Silltruten, en art som anses ha minskat kraftigt i sen tid (SOF 2002), har inte räknats före 2001. Höstens 126 sträckare innebär den klart högsta siffran hittills, mycket beroende på de



Dvärgmåsens ökning som häckfågel i norra Sverige speglas i en ökning av antalet sträckare i Falsterbo.  
Foto: Johan Stenlund.

74 som räknades i friska västvindar den 5 september. I alla fall de adulta fåglarna utgörs främst av den längs Västkusten häckande rasen *intermedius*, vilken inte har minskat på samma sätt som nominatrasen vilken häckar i Östersjön. Ungfågelsandelen har varierat relativt lite kring ett medel på 32 % (Tabell 1B). Endast fyra tretåiga måsar ligger klart under genomsnittet.

Östersjöbeståndet av skräntärna har minskat klart sedan 1970-talet. I Sverige finns drygt 600 par och antalet har varit relativt stabilt under 2000-talet (Staab 2005). De relativt blygsamma Falsterbosiffrorna uppvisar ingen tydlig minskning under perioden och årets 14 sträckare ligger något över medel. Ungfågelsandelen är generellt betydligt lägre än för de mindre tärnorna (Tabell 1B). Fisktärnan uppvisar en signifikant ökning under perioden och årets 4 194 ex utgör det tredje högsta antalet någonsin. I häckfågelsräkningarna finns däremot ingen tydlig trend sedan 1975. Ungfågelsandelen på 48 respektive 51 % ligger klart över medel (Tabell 1B) hos såväl fisk- som silvertärna. Detta skulle kunna tol-

kas som att häckningen gått ovanligt bra denna fina sommar. Även antalet silvertärnor ligger över genomsnittet, men här syns ingen tydlig långsiktig trend. Antalet sträckande småtärnor har minskat klart sedan 1970-talet.

I samband med lågtryckspassager registrerades ett par höga dagssummor med 72 svarttärnor den 2 augusti och 77 ex den 12 augusti. Detta var grunden till ett nytt årsbästa på 312 sträckare. Det är nästan bara i samband med dåligt väder som adulta fåglar noteras från Nabben och årets andel var klart högre än normalt med 32 % (Tabell 1B). En gammal och en ung vitvingad tärna bokfördes och arten tenderar nu att bli årlig.

Obestämda sillmular har i totalsumman räknats om efter bestämd procent i varje dekad. Båda arterna har ökat signifikant sedan 1970-talet. Flertalet år är sillgrisslan den klart dominerande arten i Falsterbo med i genomsnitt 76 % av sillmularna. Höstens 49 % betyder dock att tordmulen var i majoritet för andra gången. Sju sträckande alkekungar överträffas endast av 12



Turkduvan blir allt sällsyntare vid Falsterbo, under hösten 2006 passerade totalt 7 ex.  
Foto: Mikael Arinder/Skånska bilder.

ex hösten 1996. Dessutom en lunnefågel att jämföra med totalt fem sedan 1973.

#### **DUVOR-HACKSPETTAR**

Långsiktigt har skogsduvan minskat i Falsterbo liksom i häckfågelinventeringen (Lindström & Svensson 2007). Arten nådde ett bottenläge på 1990-talet då i medeltal endast knappt 5 000 sträckte. Därefter har antalen ökat igen och årets siffra är den andra femsiffriga i rad. Faktum är att höstens drygt 12 000 endast överträffats tre gånger tidigare, och det känns verkligen som arten är på uppgång igen. Dagssiffrorna översteg tusen fåglar tre olika dagar, med som mest 1 403 så sent som den 20 oktober. I Finland minskade skogsduvan i början av 1990-talet men har sedan dess varit stabil (Vaisänen 2006). Trots att någon riktig urladdning i samband med kallluftsgenombrott saknades blev det ånyo nytt årsbästa för ringduvan med nästan 430 000. Som mest räknades höga 98 100 den 14 oktober. Trots detta stannade sannolikt fler duvor än normalt kvar eftersom bokollonskörden var riklig. Långsiktigt syns en viss ökning jämfört med en minsk-

ning i häckfågeltaxeringen. I Finland har arten ökat sedan 1983 (Vaisänen 2006). Totalt endast sju turkduvor fortsätter en långsiktig nedgång. Dessutom vände den enda turturduvan.

Sträcket av tornseglare är oftast knutet till lågtryckspassager och det är tveksamt om de inräknade siffrorna speglar populationsutvecklingen. Mediandatum ligger så tidigt som den 18 augusti trots att räkningarna för denna art inte inleds förrän den 11 augusti. Ett par observationer av spillkråka gjordes men inte en enda hackspett bokfördes som utsträckande under hösten.

#### **LÄRKOR-ÄRLOR**

En signifikant ökning av trädlärkan i häckfågelinventeringen grundas på relativt få individer. Dock finns en motsvarande uppgång i sträckssiffrorna. Efter några relativt låga årssiffror räknades närmast föregående höst 2 011 och i år 2 143 trädlärkor. Som mest sträckte 488 ex den 30 september. Sånglärkan är en bredfrontsflyttare som inte koncentreras påtagligt till Falsterbo. Höstens 4 761 sträckande är faktiskt den högsta siffran hittills, mycket tack vare 3 045 ex den 9 oktober.



Antalet inräknade tornseglare är starkt kopplat till kraftiga lågtryckspassager. Foto: Jens B Bruun.

En uppgång i Falsterbo de senaste sex åren syns dock inte i häckfågeltaxeringarna i Sverige och Finland (Lindström & Svensson 2007, Vaisänen 2006). Endast två sträckande berglärkor utgör den näst lägsta noteringen hittills, vilket speglar en signifikant minskning. Uppenbarligen har det skandinaviska beståndet minskat klart under perioden och även spontanrapporteringen minskar trots fler aktiva ornitologer (Strid m.fl. 2006).

Samtliga tre svalor uppvisar en fallande trend under perioden. Nedgången har varit mest uppenbar för backsvalan. Riksinventeringen år 2003 resulterade i uppskattningsvis 62 000–74 000 par (Bengtsson 2004), vilket är betydligt lägre än vad som tidigare antagits häcka. Det är därför glädjande att höstens 5 000 ligger en bra bit över medel (Tabell 2). Den troligaste förklaringen är att häckningen gått ovanligt bra med flera kullar denna fina sommar. Enligt häckfågeltaxeringarna minskade ladusvalan från mitten av 1970-talet fram till början av 1990-talet, men har sedan ökat igen. Däremot är nedgången mer konstant i Finland (Vaisänen 2006). Trots förhållandevis höga antal de senaste höstarna,

med årets siffra väl över medel (Tabell 2), uppvisar antalen i Falsterbo en signifikant minskning över hela perioden. Alla tre studierna visar på en långsiktig minskning hos hussvalan och bortsett från ett oväntat högt antal hösten 2003 fortsätter siffrorna att dala i Falsterbo. Något förvånande är resultatet från årets räkningar där hussvalan var direkt fåtalig, medan de andra två svalorna uppträdde talrikare än normalt.

Antalet större piplärkor har ökat successivt och arten får numera betraktas som näst intill årlig. På Nabben har antalet fältpiplärkor minskat från i medeltal 55 sträckare under 1970-talet, via 33 under 1980-talet till 20 ex på 1990-talet, vilket torde spegla det svenska beståndet (SOF 2002). Höstens sju ex är den lägsta siffran hittills och man måste nu fråga sig hur länge vi får behålla arten som häckfågel. Efter en motsvarande kraftig minskning återstod 2005 endast två till fyra par i Danmark (Nyegaard & Grell 2006). Antalet inräknade trädpiplärkor i Falsterbo är mycket väderberoende, vilket ger stora årliga fluktuationer. Liksom för flera andra tropikflyttare var siffrorna förhållandevis låga under 1990-talet, medan antalen nu varit relativt höga





Antalet rödstrupiga piplärkor fortsätter att minska. Foto: Michael Gehrisch.

tre år i rad. Man måste gå tillbaka till 1988 för att hitta en högre siffra än höstens drygt 34 000. Som mest räknades 14 400 den 20 augusti. Trädpiplärkan minskar signifikant sedan 1975 enligt häckfågelräkningarna, men ökar signifikant om man enbart tittar på standardrutterna som inleddes år 1996 (Lindström & Svensson 2007). I Finland har minskningen planat ut de senaste tio åren (Vaisänen 2006). Långsiktigt är trenden svagt negativ i Falsterbo. Antalet sträckande ängspiplärkor har fluktuerat kraftigt utan någon tydlig trend, medan häckfågelräkningarna pekar på en generell minskning i Sverige och en svag ökning i Finland. Den rödstrupiga piplärkan är en sällsynt häckare i fjällen. I Falsterbo dominerar ungfågeln klart, varför de relativt stora årliga variationerna möjligen speglar häckningsutfallet. En signifikant nedgång under perioden förstärks av endast 21 sträckare under hösten. Nedgången för skärpiplärka som svensk häckfågel är väldokumenterad (SOF 2002). Höstens 22 sträckare innebär den klart lägsta siffran efter bytet av observatör.

Även gulärkan hade sannolikt en bra häckningssäsong då årssumman är en av de bättre på senare år, med som mest 5 810 sträckare 20 augusti. Annars befinner den sig i nederkanten på listan över signifikant minskande arter. Utvecklingen är likartad i häckfågeltaxeringarna med en signifikant nedgång över hela perioden, men en positiv trend i standardrutterna sedan 1996. Enligt SOF 2002 är det främst den sydliga nominatrasen som minskar, men en kraftig nedgång i Finland (Vaisänen 2006) borde omfatta båda raserna. Totalt 435 försärlor innebär nytt årsbästa för tredje året i rad och arten uppvisar nu en signifikant ökning över hela perioden. Som mest räknades 30 utsträckande den 21 september. I hela landet uppskattades häcka 3 500 par 2005 efter en kraftig ökning de senaste åren (Strid m.fl. 2006). Sträckssiffrorna visar långsiktigt på en dyster utveckling för sädesärkan. Årets antal ligger dock över genomsnittet för tredje året i rad, varför det möjligen är fråga om ett trendbrott. Bilden är likartad i häckfågeltaxeringen, där arten snarast ökat i standardrutterna sedan





Antalet sträckande varfåglar har minskat stadigt sedan början av 1980-talet. Foto: Tommy Holmgren.

1996 (Lindström & Svensson 2007). I Finland går det bättre i norr än i söder (Vaisänen 2006).

#### **SIDENSVANS-VARFÅGEL**

Efter två år med kraftiga invasioner räknades endast 335 sidensvansar. Fåglarna hann i allmänhet inte ner till Falsterbo innan den 20 november då det fanns tillräckligt med bär längre norrut. Totalt 341 järnsparvar är en hög siffra för en svårräknad art som främst sträcker nattetid. Samtliga trastar var ovanligt fåtaliga under säsongen (Tabell 2). Främst för björktrasten beror det delvis på den goda bärförekomsten längre norrut i landet. För första gången på sju år noterades ingen utsträckande skäggmes och sannolikt begränsades beståndet av den senaste kalla vintern. Även svartmes och stjärtnes saknades på sträcklistan, medan antalet blåmesar och talgoxar var det lägsta på många år. De större utflyttningarna av blåmes tenderar annars att komma allt tätare och det verkar som arten är på väg från invasionsart till mer regelrätt flyttare. Det fåtaliga sträcket av pungmes har hittills legat på en

jämn och låg nivå. Höstens 73 sträckare är därför anmärkningsvärt. Pungmesarna flyger ofta runt på Nabben och det kan vara svårt att avgöra om de verkligen sträcker ut. Under hösten sågs emellertid vid några tillfällen flockar på upp till 13 ex som sträckte målmedvetet. Långsiktigt tycks dock arten minska för närvarande (Persson & Öhrström 2006).

Varfågeln lever främst av smågnagare och har en utbredning som till stor del överlappar med de nordliga gnagarspecialisterna bland rovfåglarna. Liksom för blå kärrhök och fjällvråk har sträck-siffrorna, som en följd av låga bytestätheter, gått ner kraftigt sedan början av 1980-talet. Höstens 18 utsträckande ligger strax under medel och den samlade minskningen är ännu inte signifikant. Varfågeln är för sällsynt för att omfattas av häckfågelräkningarna, medan vinterindex för perioden är negativt.

#### **KRÅKFÅGLAR-PILFINK**

Liksom flertalet invasionsarter uteblev nötskrika och nötkråka helt under hösten. Generellt har

kajan ökat signifikant i Falsterbo sedan 1970-talet och höstens drygt 68 000 innebär en ny rekordnotering. Som mest räknades 9 980 den 13 oktober och 10 500 den 25 oktober. Då också vinterindex ökat förefaller andelen övervint-rare vara relativt stabil. Samtidigt som råkan ökat kraftigt i Skåne (Kjellén 2003) har antalet sträckare legat på ungefär samma nivå under hela perioden. Detta innebär rimligen att ett betydligt större antal övervintrar jämfört med för

30 år sedan, vilket stöds av ett signifikant ökande vinterindex. Under tusen sträckande kråkor fortsätter en mycket negativ trend och kråkan är faktiskt den art som uppvisar den kraftigaste nedgången i Falsterbo. Efter byte av indexmetod framträder även en signifikant nedgång i siffrorna från häckfågeltaxeringen (Lindström & Svensson 2007) och kråkan minskar även i Finland (Vaisänen 2006). Då även vinterindex rasat kan minskningen inte förklaras av att fler kråkor



Kråka är den art som uppvisar den kraftigaste minskningen av alla i Falsterbo.  
*Foto: Mikael Arinder/Skånska bilder.*



Totalt inräknades nästan 1,4 miljoner sträckande bo/bergfink under hösten 2006. Andelen bergfink var dock påfallande låg. Uppskattningsvis utgjordes endast 8 % av finkarna av bergfink. Foto: Jens B Bruun.

övervintrar. Det är därför svårt att hitta en övertygande förklaring till nedgången.

Överensstämmelsen är god för staren som minskar kraftigt enligt såväl sträcksisfrorna som räkningarna under häckningstid i såväl Sverige som Finland. De senaste två höstarnas siffror är dock något högre, varför minskningen möjligen planat ut. Detta stöds av en positiv utveckling i standarddruttern sedan 1996. Tre unga rosenstarrar överträffas endast av fyra ex hösten 2001. Antalet utsträckande pilfinkar har minskat signifikant, men årets 107 ex är den högsta siffran sedan 1990. Även häckfågel- och vinterindex är negativa (Lindström & Svensson 2007).

#### **FINKAR-SPARVAR**

Kategorin bo/bergfink uppvisar stora årliga fluktuationer som till stor del styr den totala summan sträckare. Sannolikt speglar svängningarna främst frekvensen västvindar under sträcktoppen i slutet av september–början av oktober. Då årets nästan 1,4 miljoner ligger väl över genomsnittet är det dock möjligt att ett bra häckningsresultat

hjälp till. Som mest räknades 208 000 den 2 oktober och 471 000 den 9 oktober. Det senare är en av de högre dagssiffrorna som räknats i Falsterbo, men bleknar dock jämfört med rekordantalet på drygt en miljon den 5 oktober 1975. Då bergfinkarna ofta sträcker i tätare sammanhållna flockar går det att uppskatta deras andel av det totala finksträcket. Vi har, liksom de närmast föregående två åren, för alla större sträckdagar skattat procentandelen bergfink i jämna tiotal. Sannolikt som en direkt följd av en ovanligt god bokollonskörd var andelen bergfink ovanligt låg. Den samlade uppskattningen slutar på 110 044 sträckande bergfinkar, vilket endast utgör 8 % av totalsumman för bo/bergfink. Detta kan jämföras med 11 respektive 21 % 2004 och 2005. I Finland har bergfinken minskat sedan 1983 (Vaisänen 2006).

Fem gulhämplingar är en för senare år låg siffra hos en allmänt ökande art. Grönfinken är en annan art som ökar signifikant långsiktigt och årets 121 000 utgör nytt årsbästa för andra hösten i rad. Som mest räknades drygt 18 000 den



Vinterhämsplingen tenderar att minska i stora delar av Västeuropa. Foto: Johan Stenlund.

30 oktober och 17 000 den 7 november. Uppgången stöds av data från såväl vinterräkningar som häckfågeltaxeringar i Sverige och Finland. Efter en svacka under 1980-talet har antalet sträckande steglitser stigit markant. För närvarande pekar kurvan brant uppåt och höstens 6 192 överträffas endast av 7 000–7 400 de närmast föregående åren. Trots detta förefaller även övervintrarna bli fler då vinterpunktruttern sedan 1975 visar på en klar ökning (Lindström & Svensson 2007).

Frösättningen styr andelen övervintrande grönsiskor och de årliga fluktuationerna vid Nabben är förhållandevis stora. Långsiktigt syns nu emellertid en signifikant positiv ökning. Trots en relativt hög siffra var antalet dock betydligt lägre än höstarna 2004–2005 och rimligen stannade fler kvar på grund av god frösättning. Detta stöds även av det ovanligt sena mediandatumet den 28 oktober jämfört med medel den 6 oktober. Grönsiskan ökar i häckfågelräkningarna i Sverige och Finland, medan vinterindex för perioden

är negativt. Enligt häckfågelinventeringarna har hämsplingen minskat successivt ända sedan dessa inleddes 1975 (Lindström & Svensson 2007). I Falsterbo registrerades den kraftigaste nedgången i slutet av 1970-talet, medan årets siffra är den högsta sedan 1993 (Tabell 2). Vinterhämsplingen är en av de arter som uppvisar en kraftig minskning i Falsterbo. Majoriteten häckar i Norge och arten är för sällsynt för att omfattas av häckfågelinventeringarna. Den kraftiga sentida ökningen i Sydsvrige av den sydliga gråsiskerasen *cabaret* har slagit igenom i häckfågeltaxeringarna medan vinterindex minskat. Av de gråsiskor som ringmärks vid Fyren utgör *cabaret* numera en betydande andel. På grund av god frötillgång längre norrut nådde flertalet nordliga gråsiskor inte Falsterbo innan sträckräkningarna avslutades. Detta speglas av ett ovanligt sent mediandatum den 15 november och en relativt låg årssumma.

Korsnäbbarna fluktuerar en hel del efter födotillgången. Endast nio sträckare under hösten (Tabell 2) underträffas bara av nollresultat höst-

tarna 1973, 1978 och 1998. En generell ökning av antalen rosenfinkar efter bytet av sträckobservatör speglar sannolikt inte det svenska beståndet som enligt SOF 2002 gått ner de senaste 20 åren. Höstens fyra ex är dock en för senare år låg siffra. Efter två invasionshöstar var även domherren ovanligt fåtalig (Tabell 2). I Finland har arten ökat signifikant sedan 1983 (Vaisänen 2006). Endast 12 lappspårvar utgör ett relativt lågt antal, men långsiktigt syns ingen tydlig trend. Antalet snöspårvar har fluktuerat en hel del, men totalt har en nedgång ägt rum under perioden. Allmänt anses snöspårvar ha minskat i landet sedan 1960-talet (SOF 2002).

Gulspårven uppvisar en signifikant negativ trend för hela perioden. Häckfågeltaxeringarna pekar på en likartad successiv nedgång (Lindström & Svensson 2007). I Finland ökar dock arten i norr men minskar i söder (Vaisänen 2006)! Den svenska nedgången kan inte förklaras av att en större andel övervintrar, då även index från vinterräkningarna sjunkit. För ortolansspårven gäller en uppgång till 1980-talet och en kraftigare minskning sedan dess. Den sentida minskningen är slående inom hela utbredningsområdet (Strid m.fl. 2006). Sträcket äger till stor del rum nattetid och uppträdandet vid Nabben gynnas av lugnt och disigt väder. Sävspårven har generellt minskat sedan 1970-talet, vilket stöds av minskande antal ringmärkta fåglar i Falsterbo (Ehnbom m.fl. 2006) och en negativ trend i häckfågelräkningarna. De senaste höstarnas högre antal kan delvis bero på bytet av räknare, då antalen är klart högre än flertalet tidigare år. Intressant i sammanhanget är dock en klart positiv trend i standardrutterna som inleddes 1996. I Finland finns ingen signifikant trend sedan 1983 (Vaisänen 2006).

## REFERENSER

Bengtsson, K. 2004. Backsvalan i Sverige – resultat av riksinventeringen 2003. *SOF. Fågelåret* 2003: 53–67.  
 Bengtsson, K. 2006. Kungsörnen i Skåne. *Anser* 45: 260–261.  
 Bijlsma, R. G. 2002. Life-history traits of Honey Buzzards (*Pernis apivorus*) in Africa. *Vogelwarte* 41: 240–248.  
 Delany, S., Reyes, C., Hubert, E., Phil, S., Rees, E., Haanstra, L. & van Strien, A. 1999. *Re-*

*sults from the International Waterbird Census in the Western Palearctic and Southwest Asia 1995 and 1996*. Wetlands International Publication No. 54.  
 Ehnbom, S., Karlsson, L. & Walinder, G. 2006. Ringmärkningen vid Falsterbo Fågelstation 2005. *Fåglar i Skåne* 2005: 45–62.  
 Fransson, T. & Pettersson, J. 2001. *Svensk ringmärkningsatlas. Volym 1*. Naturhistoriska riksmuseet & Sveriges Ornitologiska Förening, Stockholm.  
 Gilissen, N., Haanstra, L., Delany, S., Boere, G. & Hagemeijer, W. 2002. *Numbers and distribution of wintering waterbirds in the Western Palearctic and Southwest Asia in 1997, 1998 and 1999*. Wetlands International Global Series No. 11.  
 Grønlien, H. 2004. Hønschauken i Norge – Bestandens status og utvikling siste 150 år. *Vår Fuglefauna* 27: 172–176.  
 Hario, M. & Rintala, J. 2004. Population trends of the Mute Swan, the Common Eider and three species of geese on the Finnish coasts in 1986–2003. *Linnut-vuosikirja* 2003: 49–57.  
 Hemmingsson, E. & Tjernberg, M. 2004. Kungsörnen i Sverige 2003. *SOF. Fågelåret* 2003: 37–41.  
 Honkala, J. & Saurola, P. 2006. Breeding and population trends of common raptors and owls in Finland in 2005. *Linnut-vuosikirja* 2005: 9–22.  
 Ivarsson, K. 2006. Havsörnen i Skåne. *Anser* 45: 259–260.  
 Kjellén, N. 2002. Sträckfågelräkningar i Falsterbo förr och nu. *Anser* 41: 114–123.  
 Kjellén, N. 2003. Råkan i Skåne och Västernorrland. *Anser* 42: 223–238.  
 Kjellén, N. 2006. Sträckfågelräkningar vid Falsterbo hösten 2005. *Fåglar i Skåne* 2005: 7–44.  
 Lindström, Å. & Svensson, S. 2007. Övervakning av fåglarnas populationsutveckling. Årsrapport för 2006. Ekologiska institutionen, Lunds universitet.  
 Nielsen, J. T. & Storgård, K. 2006. Duehøgen i Danmark. *Dansk Ornitologisk Forenings Tidsskrift* 100: 7–8.  
 Nilsson, L. 2006. 40 års midvinterinventeringar av svenska sjöfåglar. *Vår Fågelvärld* 65(8): 20–25.

- Nyegaard, T. & Grell, M. B. 2006. Truede og sjældne ynglefugle i Danmark 2005. *Dansk Ornitologisk Forenings Tidsskrift* 100: 57–74.
- Ogilvie, M. 2004. Rare breeding birds in the United Kingdom in 2002. *British Birds* 97: 492–536.
- Olofsson, P. 2006. Ängshöken i Skåne. *Anser* 45: 261.
- Olsson, C. 2002. Dvärgmåsen i Sverige – Resultat av riksinventeringen 2000. *Vår Fågelvärld* 61(8): 6–17.
- Persson, O. & Öhrström, P. 2006. Pungmesen i Skåne 1990–2005. *Anser* 45: 129–138.
- Rudebeck, G. 1950. Studies on Bird Migration. *Vår Fågelvärld*, Supplement 1.
- Ryttman, H. 2004. Fiskgjusen i Sverige – resultat av riksinventeringen 2001. SOF. *Fågelåret* 2003: 81–90.
- Saurola, P. 2006. Finnish Ospreys (*Pandion haliaetus*) in 2005. *Linnut-vuosikirja* 2005: 23–26.
- SOF. 2002. *Sveriges fåglar*. 3:e upplagan. Stockholm.
- Staav, R. 2005. Skräntärnan i Sverige – status och reproduktion 2001–2004. SOF. *Fågelåret* 2004: 34–41.
- Strid, C. & Wirén, M. 2006. Pilgrimsfalken i Skåne. *Anser* 45: 261–262.
- Strid, T. m.fl. 2006. Fågelrapport 2005. SOF. *Fågelåret* 2005: 59–159.
- Ulfstrand, S., Roos, G., Alerstam, T. & Österdahl, L. 1974. Visible Bird Migration at Falsterbo, Sweden. *Vår Fågelvärld*, Supplement 8.
- Vaisänen, R. A. 2006. Monitoring population changes of 86 land bird species breeding in Finland 1983–2005. *Linnut-vuosikirja* 2005: 83–98.

## SUMMARY

Since 1973 the Swedish Environmental Protection Agency has organised counts of the migration passing the southwesternmost point (Nabben) of the Falsterbo peninsula. From 2001 these counts are performed by two observers recording all species from dawn until 14.00 between August 1 and November 20. As far as possible the age is determined among raptors and some other larger birds. Table 1 presents the proportion of juveniles in raptors and some other species since 1986. In Table 2 the migration of all species divided in 10-day periods, together with the annual average 1973–2005 are shown. Figure 1 presents annual totals in 16 different raptors together with running three-year means, generally reflecting the development of the Swedish populations during the period.

The grand total of 2.6 million migrants is one of the highest so far. This is most likely primarily an effect of a good breeding season in combination with dominating westerly winds during the autumn. Most raptors did quite well, although the average proportion of juveniles was only average (Table 1A). The majority of generally increasing species occurred in high numbers and there is also a tendency towards a slight recovery in some decreasing tropical migrants. One obvious characteristic of the autumn was the total lack of irruptive species, due to an exceptional crop of seeds and berries.

A total of 5,700 Honey Buzzards is a rather high figure and it looks like the long term decrease is levelling out. Positive is also the comparatively high proportion of juveniles (Table 1A). The number of Black Kites has fluctuated during the period (Figure 1) with an increasing number of juveniles in later years. In Red Kite 1,931 migrants is only slightly below last years record number. The Swedish population was estimated at 1,600 pairs in 2005 with the great majority breeding in Scania, where most adults are residents nowadays. A general increase in the White-tailed Eagle is reflected well by the comparatively low numbers at Falsterbo. A total of 37 migrants is good in a comparatively mild autumn. The Marsh Harrier increased sharply the first 25 years but seems more stable since then (Figure 1). Northern Harrier had another rather poor year and the trend is significantly negative due to a general lack of good rodent years in northern Scandinavia since 1982.



Six Pallid Harriers is well above average. Montagu's Harrier seems to be decreasing in Sweden at the moment and six migrants is below average. Only one Goshawk is a very low figure (Figure 1) and the general trend in Fennoscandia seems to be negative at the moment. After a steady increase the first 25 years the number of Eurasian Sparrowhawks has levelled out. If this is due to more birds wintering in Sweden is unclear. In spite of large annual fluctuations the number of Common Buzzards has been fairly stable during the period (Figure 1). Due to milder winters more birds winter in southern Sweden nowadays, but there are also indications of more buzzards crossing the Sound north of Helsingborg since the 1970s. The obvious decrease in the number of migrating Rough-legged Buzzards since the early 1980s reflects a poorer food supply, especially lemmings, in the Scandinavian mountains. Rare eagles included one Short-toed, seven Lesser Spotted and three Spotted (of which two turning back). A general increase in the Swedish Osprey population is well reflected in Figure 1. Although slightly fewer than the year before, the number of migrating Common Kestrels was again exceptional. Also 411 Merlins is a high number (Figure 1), strengthening a positive trend. Dominating westerly winds may explain the comparatively high proportion of adult Merlins as well as the lower number in Hobby compared to 2005. The Peregrine is increasing at Falsterbo, reflecting growing numbers in Fennoscandia. Eight migrants on September 10 is the highest number since the 1940s.

All three swan species are increasing at Falsterbo, with new annual highs in Mute as well as Whooper Swan. Most species of geese also show a significantly positive trend reflecting increasing populations. The main exception is Bean Goose which is surprisingly scarce on the peninsula. The median date in Grey-lag Goose has changed from September 21 during the 1970s to October 30 during the last six years. There is a general trend towards a later passage in many short-distance migrants, possibly as an effect of global warming. Most dabbling ducks did well and show a long-term increase. Of 4,700 Pintails as many as 3,700 migrated on October 6. Higher numbers wintering north of Falsterbo and a higher proportion migrating after the counts end in autumn may explain the general decline in Mallard, Common Pochard and Goldeneye. The number of

Common Eiders was among the highest in later years. A total of 780 Red-throated Divers is the highest figure so far and the same is true in Red-necked and Great Crested Grebe (Table 2).

Although 1,900 Common Cranes is well below last years number it is still a high figure, reflecting the marked population increase in Sweden. The number of juveniles is generally quite low (Table 1B). As a result of a series of depressions during August the number of migrating waders, gulls and terns were well above average. On the other hand the low number of juvenile Arctic waders in September most likely reflects a poor breeding season on the Russian tundra. In correspondence with results from the Swedish Breeding Bird Census (Lindström & Svensson 2007) waders like Oystercatcher, Lapwing and Common Snipe are on the way down at Falsterbo. On the other hand species like Eurasian Curlew and European Golden Plover generally seem to be doing well. Most species of Tringawaders did well, probably due to a good breeding season in Scandinavia. The increase in migrating Red-necked Phalaropes in later years is most likely primarily due to the change of observer. Only two Pomarine and one Long-tailed Skuas is another sign of a poor breeding season on the Russian tundra. The number of Arctic Skuas was more average with 53 % juveniles slightly below normal. Contrary to the long-term decrease the number of Black-headed Gulls was again above average. On the other hand the Common Gull shows a long-term increase. Most Lesser Black-backed Gulls at Falsterbo belong to the western subspecies *intermedius*, which in contrast to the nominate subspecies is not decreasing. The small numbers of Caspian Tern reflect a decreasing population in the Baltic. Common Tern again occurred in a high number and shows a general increase in contrast to the more stable numbers in Arctic Tern. In connection with depressions in August the passage of Black Terns was the best on record, with a comparatively high proportion of adults. White-winged Black Tern is now almost annual at Falsterbo. Contrary to most years Razorbill outnumbered Guillemot.

A total of 12,000 Stock Doves has only been surpassed in three previous autumns and it seems like the earlier decrease is changing. In Wood Pigeon an all time high was counted for the second year running, with a maximum of 98,000 on October 14. On the other hand the small numbers of Collared

and Turtle Doves are clearly on the way down. As in the Breeding Bird Census Skylark numbers have decreased considerably since the 1970s. Thus two autumns in a row with high numbers is a positive surprise. Woodlark was much more common in Falsterbo during the 1950s, but after a long decline numbers have generally increased since the early 1990s. Shore Lark is an increasingly rare breeder of northern Scandinavia. All three swallows show a long-term negative trend. However both Barn Swallow and Sand Martin occurred in high numbers during the autumn, possibly as a result of a good breeding season during the warm summer. In sharp contrast House Martin did quite poorly (Table 2). In line with national censuses the Swedish population of Tawny Pipit has declined dramatically since the 1970s. The large fluctuations in the number of migrating Tree Pipits are most likely primarily weather dependent. There is however no clear negative trend as in the breeding census. Also the number of Meadow Pipits fluctuates fairly much without any clear trend. Both Red-throated and Rock Pipit are clearly on the way down. Possibly the comparatively high number in Yellow Wagtail is due to a good breeding season, while the long-term trend is negative. A total of 435 Grey Wagtails exceeds last years all time high, in spite of a comparatively hard winter. A general decline in White Wagtail can be seen in the Breeding Bird Census, in spite of fairly good numbers at Falsterbo in the last autumns.

After two years with massive irruptive movements the number of Waxwings was quite low. All thrushes and true tits occurred in low numbers. Rather surprising was the record number of 73 Penduline Tits. In line with the northern rodent specialists among the raptors, Great Grey Shrike has generally declined since 1982. However, numbers have been around average the last three autumns. The Jackdaw shows an increase at Falsterbo while the breeding census data suggest more stable numbers. In spite of a pronounced increase in the number of breeding Rooks in Scania numbers at Falsterbo have remained stable. This must be explained by a significantly higher proportion of resident birds nowadays. All Swedish census data show a heavy decline in the Hooded Crow over the period, but the reasons behind this are far from clear. Falling numbers in the Starling have been attributed to the general area decline of pastures in Sweden.

The highly fluctuating numbers of migrating Chaffinch/Brambling is most likely primarily governed by weather factors. This years 1.4 million is well above average with 471,000 migrating on October 9. Rough estimates of the percentage of Bramblings on the good migration days resulted in a total of only 8 % Bramblings during the autumn. The low number is most likely due to a high proportion wintering due to the good beech mast crop. The general increase in Greenfinch continues with a record total of 121,000 migrants. The same is true in Goldfinch although the total is lower than last years all time high of 7,404. Both Linnet and Twite have decreased significantly during the last thirty years. However you have to go back to 1993 to find a higher total in Linnet. The number of Siskins varies considerably between years but the long-term trend is positive. This autumns peak was comparatively late, with median date on October 28 compared to an average of October 6, and large number must have migrated after November 20. Also Redpoll shows a significant increase over the period, and in this species as well much of the passage occurred after the counts ceased. The almost total lack of crossbills during the autumn was striking. Also the number of Bullfinches was rather low. Most buntings seem to be on the decline with a general negative trend in Yellowhammer, Ortolan Bunting, Reed Bunting as well as Snow Bunting. This is also supported by data from the Breeding Bird Census in the first three species. In Reed Bunting last years higher numbers may however indicate a change.

NILS KJELLÉN  
Ekologihuset, SE-223 62 Lund



## ● TABELL 2. STRÄCKET I FALSTERBO HÖSTEN 2005

Sträcket i Falsterbo hösten 2006 uppdelat på dekader samt årets totalsumma och medel för perioden 1973-2005.

Migration at Falsterbo in the autumn 2006 divided into decades, total and mean for the period 1973-2005.

	Aug 1	Aug 2	Aug 3	Sep 1	Sep 2	Sep 3	Okt 1	Okt 2	Okt 3	Nov 1	Nov 2	Totalt Total	Medel Mean
Knölsvan	27	4	11	32	45	111	149	204	133	943	279	1938	605
Mindre sångsvan	0	0	0	0	0	0	27	16	224	162	0	429	179
Sångsvan	0	0	0	0	0	0	0	0	106	334	12	452	130
Sädgås	0	0	0	0	0	5	5	11	2	23	28	74	131
Bläsgås	0	0	0	0	13	12	104	227	288	50	176	870	309
Fjällgås	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0
Grågås	23	19	42	7	47	167	966	2180	1000	5570	110	10131	3109
Kanadagås	0	0	0	0	0	0	0	6	14	41	69	130	116
Vitkindad gås	0	0	48	590	705	1340	7241	19990	17335	2070	240	49559	10278
Prutgås	0	0	0	0	143	4363	16148	69	218	7	3	20951	8053
Gravand	338	378	216	101	7	0	13	8	5	1	0	1067	333
Bläsand	7	145	577	1714	1020	778	4870	260	1215	30	0	10616	5837
Snatterand	0	0	1	2	0	0	8	5	13	5	0	34	6
Kricka	120	704	230	202	15	10	237	0	19	0	0	1537	824
Gräsand	1	19	2	4	0	0	48	18	153	41	11	297	339
Stjärtand	1	41	60	314	27	61	4185	28	28	6	0	4751	719
Årta	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1
Skedand	30	182	76	31	20	15	279	1	5	0	0	639	156
Brunand	0	3	10	4	0	0	18	0	27	4	0	66	48
Vigg	16	48	15	32	30	15	335	35	82	35	0	643	418
Bergand	0	0	0	1	0	2	16	4	56	53	14	146	263
Ejder	2740	1330	700	392	1490	8090	27410	27120	12130	650	920	82972	85321
Praktejder	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1
Alfågel	0	0	0	0	0	0	0	0	41	0	0	41	53
Sjöorre	1010	1010	1100	814	0	180	450	5	350	20	80	5019	2942
Svärta	1	39	21	8	0	1	111	17	291	23	48	560	212
Knipa	0	0	0	0	0	0	5	11	230	122	7	375	372

● **TABELL 2. STRÄCKET I FALSTERBO HÖSTEN 2005**

Art/species	Aug 1 Aug 2 Aug 3 Sep 1 Sep 2 Sep 3 Okt 1 Okt 2 Okt 3 Nov 1 Nov 2											Total Total	Medel Mean
	Aug 1	Aug 2	Aug 3	Sep 1	Sep 2	Sep 3	Okt 1	Okt 2	Okt 3	Nov 1	Nov 2		
Mergus albellus	0	0	0	0	0	0	0	0	2	0	1	3	2
M. serrator	0	0	0	0	4	59	1362	150	480	150	40	2245	1155
M. merganser	0	0	0	0	0	0	2	0	10	2	7	21	43
Gavia stellata	0	0	7	8	17	36	372	37	198	32	73	780	291
G. arctica	0	0	5	11	8	22	23	1	31	8	6	115	115
G. immer	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	1
Podiceps cristatus	0	0	0	0	1	3	8	3	21	11	0	47	4
P. grisegena	2	7	4	17	2	9	50	1	30	2	2	126	10
Puffinus griseus	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0
Morus bassanus	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0
Ardea cinerea	25	9	37	24	12	21	29	16	4	3	1	181	110
Ciconia ciconia	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	0	2	2
Pernis apivorus	2	26	2784	2389	290	192	25	1	0	0	0	5709	7403
Milvus migrans	0	0	5	0	1	2	4	2	0	0	0	14	7
M. milvus	0	1	10	33	9	235	751	754	58	80	0	1931	592
Haliaeetus albicilla	0	0	0	2	1	0	2	8	13	11	0	37	12
Circus gallicus	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0
Circus aeruginosus	29	59	292	211	133	144	80	14	3	1	0	966	579
C. cyaneus	1	0	3	20	7	16	27	34	57	24	6	195	270
C. macrourus	0	0	1	3	0	1	1	0	0	0	0	6	2
C. pygargus	0	2	4	0	0	0	0	0	0	0	0	6	8
Accipiter gentilis	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	35
A. nisus	33	118	2177	3816	2431	4378	5616	2061	3782	657	159	25228	17045
Buteo buteo	6	5	70	164	38	773	3546	7217	1779	1921	0	15519	14070
B. lagopus	0	0	0	4	1	5	49	127	28	13	1	228	939
Aquila pomarina	0	0	1	1	0	1	1	2	0	1	0	7	3
A. clanga	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	1
A. chrysaetos	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	2

● **TABELL 2. STRÄCKET I FALSTERBO HÖSTEN 2005**

Art/species	Aug 1	Aug 2	Aug 3	Sep 1	Sep 2	Sep 3	Okt 1	Okt 2	Okt 3	Nov 1	Nov 2	Totalt Total	Medel Mean
Fiskguse	4	15	156	60	25	29	5	1	0	0	0	295	257
<i>Pandion haliaetus</i>													
Tornfalk	9	22	133	196	350	518	96	9	3	0	0	1336	520
<i>Falco tinnunculus</i>													
Aftonfalk	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	2
<i>F. vespertinus</i>													
Stenfalk	0	1	11	78	52	61	142	12	49	3	2	411	221
<i>F. columbarius</i>													
Lärkfalk	0	0	2	11	16	18	6	1	0	0	0	54	50
<i>F. subbuteo</i>													
Eleonorafalk	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1	0
<i>F. eleonorae</i>													
Pilgrimsfalk	1	0	7	36	9	8	15	4	5	1	0	86	27
<i>F. peregrinus</i>													
Trana	2	0	21	0	0	32	1	1236	596	0	0	1888	676
<i>Grus grus</i>													
Strandskata	60	34	25	13	0	0	0	0	0	0	0	132	296
<i>Haematopus ostralegus</i>													
Skärfläcka	13	29	0	0	0	0	0	0	0	0	0	42	56
<i>Recurvirostra avosetta</i>													
Mi. strandpipare	7	0	4	0	0	0	0	0	0	0	0	11	3
<i>Charadrius dubius</i>													
St strandpipare	197	237	914	219	2	0	1	0	0	0	0	1570	964
<i>Ch. hiaticula</i>													
Svartb. strandpipare	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0
<i>Ch. alexandrinus</i>													
Fjällpipare	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
<i>Ch. morinellus</i>													
Ljungpipare	33	86	359	155	21	1	15	20	9	100	153	952	573
<i>Pluvialis apricaria</i>													
Kustpipare	303	52	28	41	1	13	14	0	30	0	0	482	253
<i>P. squatarola</i>													
Tofsvipa	10	0	0	20	0	52	138	161	335	0	0	716	563
<i>Vanellus vanellus</i>													
Kustsnäppa	88	61	53	167	1	11	0	0	0	0	0	381	504
<i>Calidris canutus</i>													
Sandlöpare	8	0	26	37	0	1	1	0	0	0	0	73	66
<i>C. alba</i>													
Småsnäppa	10	1	11	54	0	5	3	0	0	0	0	84	89
<i>C. minuta</i>													
Mosnäppa	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	2
<i>C. temminckii</i>													
Spovsnäppa	13	5	6	37	0	0	0	0	0	0	0	61	110
<i>C. ferruginea</i>													
Skärnsnäppa	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0
<i>C. maritima</i>													
Kärnsnäppa	2130	140	445	2014	30	135	395	0	0	0	0	5289	5160
<i>C. alpina</i>													
Myrsnäppa	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
<i>Limicola falcinellus</i>													
Brushane	4	44	33	25	0	7	3	0	0	0	0	116	180
<i>Philomachus pugnax</i>													
Enkelbeckasin	20	50	41	146	4	44	0	2	0	0	0	307	296
<i>Gallinago gallinago</i>													
Myrspöv	44	15	37	68	32	0	4	0	0	0	0	200	222
<i>Limosa lapponica</i>													
Småspöv	29	13	0	1	0	0	0	0	0	0	0	43	15
<i>Numenius phaeopus</i>													
Storspöv	85	20	57	35	12	0	0	0	0	0	0	209	232
<i>N. arquata</i>													

● **TABELL 2. STRÄCKET I FALSTERBO HÖSTEN 2005**

Art/species	Aug 1	Aug 2	Aug 3	Sep 1	Sep 2	Sep 3	Okt 1	Okt 2	Okt 3	Nov 1	Nov 2	Totalt Total	Medel Mean
Svartsnäppa	8	7	45	23	8	0	0	0	0	0	0	91	67
Rödbena	23	43	60	46	0	0	0	0	0	0	0	172	193
Gluttsnäppa	64	30	126	64	3	0	0	0	0	0	0	287	171
Skogsnäppa	9	10	2	0	0	0	0	0	0	0	0	21	9
Grönbenä	158	69	11	11	0	0	0	0	0	0	0	249	59
Drillsnäppa	26	16	9	7	0	0	0	0	0	0	0	58	34
Roskarl	4	0	3	11	1	0	0	0	0	0	0	19	26
Smaln. simsnäppa	1	1	3	5	0	1	0	0	0	0	0	11	1
Bredh. simsnäppa	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0
Bredstjärtad labb	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	2	6
Labb	1	4	4	29	1	2	5	0	0	0	0	46	41
Fjälllabb	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	6
Svarthuvad mäs	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0
Dvärgmås	2	11	18	10	0	0	40	2	175	7	34	299	336
Skrattmås	2526	531	1898	737	578	383	229	102	303	551	265	8103	6948
Fiskmås	659	264	441	854	953	373	154	176	352	316	352	4894	1823
Silltrut	6	12	7	89	2	5	5	0	0	0	0	126	36
Tretåig mäs	0	0	0	2	0	0	0	0	1	0	1	4	9
Skräntärna	4	6	3	1	0	0	0	0	0	0	0	14	10
Fisktärna	572	729	1427	392	24	9	0	0	0	0	0	4194	1426
Silvertärna	95	31	25	14	2	0	2	0	1	0	0	223	169
Fisk/silvertärna	179	198	539	174	0	0	4	0	0	0	0	Omräkn.	
Smätärna	15	12	9	5	0	0	0	0	0	0	0	41	69
Svarttärna	104	157	43	8	0	0	0	0	0	0	0	312	38
Vitvingad tärna	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	2	
Sillgrissla	0	0	0	2	0	0	1	1	33	16	25	149	286
Tordmule	0	0	0	0	1	1	10	0	52	8	11	158	44
Sillgrissla/tordmule	0	0	3	0	0	1	4	1	115	7	15	Omräkn.	
Tobisgrissla	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	3	1
Alkekung	0	0	0	0	0	0	0	0	3	2	2	7	1
Lunnefågel	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0

● **TABELL 2. STRÄCKET I FALSTERBO HÖSTEN 2005**

Art/species	Aug 1	Aug 2	Aug 3	Sep 1	Sep 2	Sep 3	Oct 1	Oct 2	Oct 3	Nov 1	Nov 2	Total	Mean
Columba oenas	0	2	52	1334	1302	1671	2046	4298	1086	281	16	12088	7703
C. palumbus	0	0	0	0	7	21	12639	255590	112610	47830	1130	429827	224422
Streptopelia decaocto	0	0	0	3	0	0	1	0	1	0	2	7	60
Gök	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	2	3
Asio flammeus	0	0	0	0	0	0	3	0	0	0	0	3	3
Apus apus	-	3298	789	104	5	0	0	0	0	0	0	4196	6925
Lullula arborea	0	0	0	0	2	675	735	346	334	24	27	2143	1095
Alda arvensis	0	0	0	0	0	368	3552	345	466	29	1	4761	1488
Eremophila alpestris	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	2	11
Riparia riparia	-	1257	2219	1090	334	84	12	3	1	0	0	5000	3463
Hirundo rustica	-	2372	3097	8700	7858	4333	1396	135	41	2	2	27936	22425
Delichon urbicum	-	962	447	208	174	63	7	4	0	0	0	1865	5416
Anthus richardi	0	0	0	0	0	2	0	0	0	0	0	2	2
A. campestris	0	1	4	2	0	0	0	0	0	0	0	7	31
A. trivialis	0	24965	6083	2800	448	138	27	4	0	0	0	34465	19845
A. pratensis	0	0	0	98	262	3896	2644	407	449	217	364	8337	8333
A. cervinus	0	0	1	4	9	7	0	0	0	0	0	21	61
A. petrosus	0	0	1	0	5	10	4	1	1	0	0	22	34
Motacilla flava	0	8486	15390	14741	419	42	15	2	0	0	0	39095	38012
M. cinerea	0	0	6	14	75	162	77	55	32	13	1	435	150
M. alba	0	0	50	636	374	225	40	8	2	0	0	1335	1157
Bombycilla garrulus	0	0	0	0	0	0	0	0	0	80	255	335	1410
Prunella modularis	0	0	0	2	19	269	30	20	0	1	0	341	56
Turdus pilaris	0	0	0	0	0	0	0	0	0	720	0	720	10337
T. philomelos	0	0	0	0	0	55	50	0	0	0	0	105	1174
T. iliacus	0	0	0	0	0	0	15	0	0	5	0	20	4364
T. viscivorus	0	0	0	0	0	3	8	123	59	1	0	194	326

● **TABELL 2. STRÄCKET I FALSTERBO HÖSTEN 2005**

Art/species	Aug 1	Aug 2	Aug 3	Sep 1	Sep 2	Sep 3	Okt 1	Okt 2	Okt 3	Nov 1	Nov 2	Totalt Total	Medel Mean
Blåmes	0	0	0	0	0	2030	1050	270	0	0	0	3350	21001
Talgöxe	0	0	0	0	0	0	13	0	0	0	0	13	538
Pungmes	18	0	0	0	0	53	2	0	0	0	0	73	1
Varfågel	0	0	0	0	0	2	8	5	2	0	1	18	20
Kaja	0	0	0	0	0	22	1908	32155	22545	11420	450	68500	33510
Råka	0	0	0	0	0	11	985	3680	1606	664	185	7131	7108
Kräka	0	0	0	0	0	0	77	232	307	295	85	996	3988
Stare	130	1650	3519	2270	2723	14009	9885	17090	22045	7280	1160	81761	117702
Rosenstare	0	0	0	0	0	2	1	0	0	0	0	3	0
Pilfink	0	0	0	0	0	0	43	55	9	0	0	107	281
Bo/bergfink	0	0	0	3440	19215	406280	821775	15600	86890	9750	12600	1375550	737299
Gulhämpling	0	0	0	0	0	0	1	2	1	0	1	5	6
Gröntink	0	0	0	0	0	660	3253	7750	43750	27080	38820	121313	36423
Steglits	0	0	0	0	17	134	304	770	2397	1177	1393	6192	1664
Grönsiska	0	0	0	0	29	2880	9148	1800	9575	5270	14280	42982	29818
Hämpling	0	0	0	0	162	4465	21565	1465	4345	170	262	32434	23754
Gråsiska	0	0	0	0	0	0	2	13	32	423	291	1046	2127
Vinterhämpling	0	0	0	0	0	1	2	0	0	356	684	1088	1758
St korsnäbb	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	9	9	675
Rosenfink	0	1	1	0	2	0	0	0	0	0	0	4	4
Domherre	0	0	0	0	0	0	0	0	0	12	194	206	1145
Lappsparv	0	0	1	0	2	3	2	4	0	0	0	12	16
Snösparv	0	0	0	0	0	0	0	0	0	33	13	46	164
Gulsparv	0	0	0	0	0	0	14	714	579	312	426	2045	3066
Ortolansparv	0	3	23	3	0	0	0	0	0	0	0	29	42
Sävsparv	0	0	0	17	94	933	274	479	239	24	29	2089	1288
Summa	12088	50103	47241	52320	42184	466268	969480	405808	352250	127594	75837	2601173	